Republika Hrvatska
Županijski sud u Splitu
Split, Gundulićeva 29a

Poslovni broj: Gž-286/2022-3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Splitu, u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda i to Mihe Mratovića kao predsjednika vijeća, Nediljke Radić kao suca izvjestitelja i dr. sc. Lidije Vojković kao članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Egon Coordes, Cathleen-Bushstr. 36, 87740 Buxheim, OIB 47990587097, zastupan po punomoćnicima iz ZOU Gluhinić i Matić, odvjetnicima iz Zagreba, protiv tuženika 1. Stojana Belaića iz Rijeke, Silve Milenića Lovre 13, OIB 28740617133, zastupan po punomoćniku Dinu Španjol Varenini, odvjetniku iz Raba i 2. Stečajna masa iza Belaera d.o.o. u stečaju iz Rijeke, zastupana po stečajnom upravitelju Marku Žuniću iz Rijeke, a ovaj po punomoćniku Marku Zagorcu, odvjetniku iz Rijeke, radi isplate, rješavajući žalbe tužitelja i tuženika 1. protiv presude Općinskog suda u Rijeci, poslovni broj P-490/2019 od 7. prosinca 2021., u sjednici vijeća održanoj dana 14. travnja 2022.

p r e s u d i j e

Odbijaju se žalbe tužitelja i tuženika 1. kao neosnovane i potvrđuje presuda Općinskog suda u Rijeci, poslovni broj P-490/2019 od 7. prosinca 2021.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom suđeno je kako glasi:

"I. Nalaže se prvotuženiku isplatiti tužitelju iznos od 385.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan isplate sa zakonskom zateznom kamatom od 1. siječnja 2017. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim treba izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena a u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja kojim od 1. tuženika potražuje preostali utuženi iznos od 15.000,00 EUR zajedno s zakonskim zateznim kamatama na isti iznos te u cijelosti u odnosu na tužbeni zahtjev usmjeren na 2. tuženika koji glasi:

"Utvrđuje se da je osnovana tražbina tužitelja prema drugotuženiku Belaera d.o.o. u stečaju u iznosu od 3.310.764,34 kn a koja tražbina predstavlja tražbinu drugog višeg isplatnog reda za koju ne postoji ovršna isprava u tablici stečajnog upravitelja upisana pod rednim brojem 2 osporene tražbine, drugi viši isplatni red, broj tražbine iz 1."

III. Nalaže se 1. tuženiku da tužitelju naknadi prouzročeni parnični trošak u visini od 285.100,00 kn u roku od 15 dana, dok se s preostalim dijelom zahtjeva za naknadom parničnog troška tužitelj odbija.

IV. Nalaže se tužitelju da 2. tuženiku naknadi prouzročeni parnični trošak u visini od 335.700,00 kn u roku od 15 dana, dok se s preostalim dijelom zahtjeva za naknadom parničnog troška tužitelj odbija."

2. Tužitelj pobija presudu u dijelu pod točkom II. i IV. zbog žalbenih razloga propisanih odredbom članka 353. stavak 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine", broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19, dalje u tekstu: ZPP), te predlaže da sud drugog stupnja preinači prvostupanjsku presudu sukladno tužbi i tužbenom zahtjevu uz naknadu parničnog troška tužitelju, a na teret tuženika, podredno da ukine prvostupanjsku presudu i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovni postupak.

3. Tuženik 1. pobija presudu u dijelu pod točkom I. i III. zbog žalbenih razloga propisanih odredbom članka 353. stavak 1. ZPP-a, te predlaže da sud drugog stupnja preinači pobijanu odluku u skladu sa žalbenim navodima, podredno da istu ukine i predmet vrati sudu prvog stupanja na ponovni postupak, te da obveže tužitelja na naknadu troška parničnog postupka.

4. Odgovor na žalbu nije podnesen.

5. Žalbe su neosnovane.

6. Prema odredbi članka 365. stavak 2. ZPP-a drugostupanjski sud ispituje prvostupanjsku presudu u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, a ovaj sud nije našao da bi prvostupanjski sud počinio bilo koju od navedenih povreda. Nije počinjena ni bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavak 2. točka 11. ZPP-a na koju upućuje tuženik 1. u žalbi jer je izreka pobijane presude jasna i razumljiva te ne proturječi sama sebi ni razlozima presude, presuda sadrži razloge o odlučnim činjenicama koji nisu nejasni ni nerazumljivi, te nema proturječnosti između razloga presude i sadržaja izvedenih dokaza pa se može ispitati zakonitost i pravilnost presude.

7. Predmet spora je zahtjev tužitelja da tuženik 1. isplati tužitelju iznos od 400.000,00 EUR-a u kunskoj protuvrijednosti sa zakonskom zateznom kamatom od 1. siječnja 2017. do isplate, te da se utvrdi da je osnovana tražbina tužitelja prema tuženiku 2. u iznosu od 3.310.764,34 kn, a koja tražbina predstavlja tražbinu drugog višeg isplatnog reda za koju ne postoji ovršna isprava u tablici stečajnog upravitelja upisana pod rednim brojem II. osporene tražbine, drugi viši isplatni red, broj tražbine I.

8. Iz provedenog dokaznog postupka proizlazi:

- da potvrdom tuženik 1. potvrđuje dana 24. lipnja 2016. da za građevinski projekt Kastav duguje tužitelju iznos zajma 365.000,00 EUR-a,

- da iz potvrde od 24. lipnja 2016. tuženik 1. potvrđuje da je tvrtka Belaera d.o.o. primila zajam u iznosu od 20.000,00 EUR-a od tužitelja i da će se mjesečne rate od 404,05 EUR-a doznačavati na tužiteljev račun,

- da iz potvrde od 24. lipnja 2018. proizlazi da se potvrđuje primitak zajma za građevinski projekt u Kastvu u iznosu od 120.000,00 EUR-a za 2009. i da ratu kredita koja iznosi 677,62 EUR-a treba plaćati tvrtka Belaera d.o.o.,

- da se potvrdom od 24. lipnja 2016. potvrđuje da je tvrtka Belaera d.o.o. primila zajam od tužitelja u iznosu od 15.000,00 EUR-a,

- da ugovorom o zajmu od 8. srpnja 2016. tuženik 1. potvrđuje da tužitelju duguje iznos zajma u iznosu od 30.000,00 EUR-a i da će vratiti u dvije rate, prvu ratu 15. kolovoza 2016. u iznosu od 10.000,00 EUR-a, a drugu ratu 31. prosinca 2016. u iznosu od 20.000,00 EUR-a,

- da ugovorom o zajmu od 10. ožujka 2015. tužitelj potvrđuje da je od tuženika 1. primio zajam u visini od 330.608,51 EUR-a, a od toga je 250.000,00 EUR-a upisano kao hipotekarni dug na nekretnini,

- da iz izjave od 24. lipnja 2016. proizlazi da tuženik 1. potvrđuje primitak po pozajmici od tužitelja u iznosu od 250.000,00 EUR-a za izgradnju urbanih kuća i da je navedena vrijednost isplaćivana u više navrata i da to počeviši s danom od 6. veljače 2009.

- da iz predugovora o kupoprodaji nekretnine od 11. siječnja 2016. proizlazi da je zaključen između tužitelja kao kupca, tuženika 2. kao prodavatelja, predmet kupoprodaje stan broj 1., kupoprodajna cijena u ugovorenom iznosu od 119.000,00 EUR-a, dok je člankom 7. ugovoreno da po primitku cjelokupno ugovorene kupoprodajne cijene investitor se obvezuje vratiti kupcu primljenu rezervaciju u iznosu od 20.000,00 EUR-a,

- člankom 7. stavkom 8. navedenog predugovora o kupoprodaji ugovoreno je da su ugovorne strane suglasne da ukoliko investitor odustane od realizacije pravnog posla kupoprodaje i ne pristupi sklapanju glavnog ugovora o kupoprodaji nekretnine po ispunjenju ugovorenih uvjeta za sklapanje istog predugovora se raskida po sili zakona, a investitor ima obvezu kupcu na ime odustatnine isplatiti iznos od 30.000,00 EUR-a u kunskoj protuvrijednosti.

9. Na temelju tako utvrđenog činjeničnog stanja sud prvog stupnja smatra da između tužitelja i tuženika 1. nije bio zaključen ugovor o zakupu, već ugovor o zajmu, pa je obvezao tuženika 1. da tužitelju isplati iznos od 385.000,00 EUR-a u kunskoj protuvrijednosti sa zateznom kamatom koja teče od 1. siječnja 2017. do isplate.

10. Ovakva činjenična utvrđenja i pravni zaključak suda prvog stupnja su pravilni, a žalitelji u svojim žalbenim navodima nisu doveli u sumnju.

11. Ugovorom o ortaštvu uzajamno se obvezuju dvije ili više osoba uložiti svoj rad i/ili imovinu radi postizanja zajedničkog cilja (članak 637. Zakona o obveznim odnosima - "Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18 i 126/21 dalje: ZOO). Prema odredbi članka 638. stavak 1. ZOO-a imovinu ortaštva čine ulozi ortaka (glavnica, te imovina stečena poslovanjem ortaštva).

12. Kako nema dokaza što je točno tuženik 1. uložio u ortački odnos, a tužitelj osporava postojanje ortačkog odnosa, s tim da iz korespondencije između istih je vidljivo da se ne govori o ortačkom odnosu, već se tužitelj interesira kada će mu tuženik 1. vratiti pozajmljeni iznos od 400.000,00 EUR-a, to je prvostupanjski sud pravno zaključio da se u konkretnom slučaju radi o ugovoru o zajmu.

13. Takva pravna ocjena prvostupanjskog suda rezultat je pravilnog tumačenja sadržaja izjave o priznanju duga od 24. lipnja 2016., a kojim su stranke uredile svoj pravni odnos i koji ugovor je imao ishodište u odredbi članka 499. ZOO-a.

14. Prema odredbi članka 499. stavak 1. ZOO-a ugovorom o zajmu obvezuje se zajmodavac da zajmoprimcu preda određeni iznos novca ili određenu količinu drugih zamjenjivih stvari, a zajmodavac se obvezuje da mu vrati poslije stanovitog vremena isti novac, odnosno istu količinu stvari iste vrste i kakvoće. Prema odredbi članka 500. stavak 1. ZOO-a zajmoprimac se može obvezati da uz glavnicu duguje i kamate.

15. Iz sadržaja odredbe članka 499. stavak 1. ZOO-a proizlazi da je ugovor o zajmu konsensualni prani posao, a koji nastaje kada su se stranke sporazumjele o bitnim sastojcima ugovora, a što je iznos novca koji se zajmodavac obvezuje predati zajmoprimcu i vrijeme trajanja zajma nakon kojeg se zajmoprimac obvezuje vratiti taj iznos novca zajmodavcu.

16. Za pravni učinak izjave o priznavanju duga od 24. lipnja 2016. odlučno je da su se stranke sporazumjele o iznosu novca koji su dali u zajam i vremenu trajanja ugovorenog zajma, a koja suglasnost je izvjesno postignuta u trenutku potpisivanja te izjave od strane tuženika 1. jer isti ne bi potpisao da nije primio taj sporni iznos na ime zajma.

17. Izjavom od 24. lipnja 2016. tuženik 1. je priznao postojanje duga s osnove zajma prema tužitelju u visini od 365.000,00 EUR-a s povratom do 31. prosinca 2016. Na račun tuženika 1. dana 5. srpnja 2016. uplaćen je iznos od 20.000,00 EUR-a, a dana 28. lipnja 2018. na račun kćeri tuženika 1. je uplaćen iznos od 15.000,00 EUR-a, a ukupno potraživanje tužitelja iznos 400.000,00 EUR-a.

18. Kako tuženik 1. tužitelju prema izjavi o priznanju duga od 24. lipnja 2016. nije vratio na ime zajma iznos od 365.000,00 EUR-a, kao i iznos od 20.000,00 EUR-a uplaćen 5. srpnja 2016., to je prvostupanjski sud pravilno primijenio materijalno pravo kada je obvezao tuženika 1. da tužitelju isplati iznos od 385.000,00 EUR-a u kunskoj protuvrijednosti s zakonskom zateznom kamatom koja teče od 1. siječnja 2017. kada je tuženik 1. pa u zakašnjenju (članak 29. stavak 1. ZOO-a), dok je odbio zahtjev za isplatu iznosa od 15.000,00 EUR-a koji se odnosi na uplatu izvršeno na račun kćeri

tuženika 1., a budući nije utvrđeno da bi se radilo o ugovornom odnosu između tužitelja i tuženika 1.

19. Tužba je podnesena 25. ožujka 2019., a izjavu o priznanju duga u iznosu od 365.000,00 EUR-a tuženik 1. je potpisao 24. lipnja 2016., s rokom vraćanja 31. prosinca 2016. Iznos od 20.000,00 EUR-a, te 15.000,00 EUR-a uplaćeni su nakon izjave o priznanju duga, pa je neosnovan prigovor zastare utuženog potraživanja.

20. Nad tuženikom 2. Belaera d.o.o. otvoren je stečajni postupak rješenjem pod poslovnim brojem St-149/19 od 16. svibnja 2019. U odnosu na zahtjev za isplatom iznosa od 58.000,00 EUR-a da je osnovano u dijelu koji se odnosi na iznos od 20.000,00 EUR-a kao povrat recenzije prema predugovoru od 14. siječnja 2016. sukladno članku 7. točci 6. i da je društvo u obvezi vratiti taj iznos, dok iznos od 38.000,00 EUR-a stečajni upravitelj osporava jer nije u skladu s odredbama predugovora.

21. Rješenjem pod poslovnim brojem P-490/19 od 21. srpnja 2021. utvrđen je prekid postupka u odnosu na tuženika 2. zbog brisanja iz sudskog registra, da bi stečajni upravitelj stečajne mase iza Belaere d.o.o. preuzeo postupak.

22. S obzirom na činjenicu da tužitelj potražuje naspram tuženika 2. dok je nad njim bio otvoren stečajni postupak, to se u konkretnom slučaju primjenjuju odredbe Stečajnog zakona ("Narodne novine" broj 71/15, 104/17, 36/22 – dalje: SZ) kao lex scpecialis.

23. Ispravno je prvostupanjski sud zaključio da su ostvarene pretpostavke propisane odredom članka 198. i članka 203. SZ-a jer se inače pobijanje može utvrđivati kondermnatornom tužbom.

24. Pravne radnje poduzete prije otvaranja stečajnog postupka kojim se remeti pravo na ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika (oštećenje vjerovnika), odnosno kojima se pojedini stečajni vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj (pogodovanje vjerovnika), stečajni upravitelj u ime stečajnog dužnika i stečajni vjerovnici mogu pobojati u skladu s odredbama ovog Zakona (članka 198. stavak 1. SZ-a).

25. Prema odredbi članka 203. stavak 1. ZS-a propisano je da pravna radnja dužnika bez naknade ili uz neznatnu naknadu može se pobijati, osim ako je poduzeta četiri godine prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, dok je stavkom 2. propisao da ako se radi o uobičajenom prigodnom daru neznatne vrijednosti, radnja se ne može pobijati.

26. Sukladno odredbi članka 212. stavak 9. SZ-a pravne radnje dužnika mogu se pobijati i isticanjem prigovora u parnici bez vremenskog ograničenja iz stavka 2. ovog članka.

27. U konkretnom slučaju pobijanim pravnim radnjama tužitelj je pogodovan. Naime, stečajni postupak nad tuženikom 2. je otvoren rješenjem poslovni broj St-149/19 od 16. svibnja 2019., a pobijane radnje poduzete su 24. lipnja 2016., prije otvaranja stečajnog postupka, pa je tužitelj pogodovan jer mu se omogućava naplata tražbine koju isti potencijalno ima prema trećoj osobi, odnosno tuženiku 1. Prijavljene

tražbine su veće od vrijednosti stečajne mase, pa pogodovanje koje je učinjeno predmetnim pobijanim radnjama nije dozvoljeno.

28. Nadalje, ne radi se o radnji koja ima značenje uobičajenog dara neznatne vrijednosti, a poduzete su u propisanom roku prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, pa kako niti jedna priložena priznanica nije uplaćena na račun tuženika 2. već tuženika 1., to je sud prvog stupanja pravilno primijenio materijalno pravo kada je odbio tužbeni zahtjev u odnosu na tuženika 2. Za navesti je da iznos od 20.000,00 EUR-a priznat tužitelju od strane stečajnog upravitelja u stečajnom postupku iza Belaere d.o.o., pa stoga tužitelj nema pravo potraživati i odustatninu iz točke 8. predugovora o kupoprodaji nekretnina, budući da nisu bili ispunjeni uvjeti za sklapanje ugovora o kupoprodaji u rokovima iz točke 6. koji rokovi nisu produžavani.

29. Hrvatski parnični postupak temelji se na dominantnoj primjeni raspravnoga načela (članak 7. stavak 1. i članak 219. stavak 1. ZPP-a). To znači su stranke te koje moraju navesti sve činjenice na koje temelje svoje zahtjeve odnosno prigovore, te predlagati dokaze kojima se utvrđuju te činjenice. Tužitelj mora navesti sve one činjenice koje su pravno relevantne za nastupanje onih pravnih posljedica koje se u tužbenom zahtjevu ističu, te predložiti dokaze za utvrđenje istinitosti svojih tvrdnji, a o postojanju pravno relevantnih činjenica.

30. Sud ne samo da nije dužan, nego i ne smije po službenoj dužnosti utvrđivati postoje li još koje činjenice koje bi možda bile pravno značajne za odlučivanje o istaknutom tužbenom zahtjevu, niti smije izvoditi dokaze koje stranke nisu predložile, osim u slučaju kada posumnja da stranke idu za tim da raspolažu zahtjevima kojima ne mogu raspolagati (članak 7. stavak 2. ZPP-a).

31. Sud je vezan činjeničnim supstratom i zahtjevom, pa je tužitelj bio dužan dokazati da je njegov zahtjev osnovan.

32. Valja navesti da ocjena dokazne snage ispitanih dokaznih sredstava zavisi o svakom konkretnom slučaju od slobodne ocjene suda, koji prema svom uvjerenju na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog dokaznog postupka, sukladno odredbi članka 8. ZPP-a odlučuje koje će činjenice uzeti kao dokazane, a koje ukazuju na osnovanost i istinitost tvrdnji jedne od stranaka.

33. Po ocjeni ovog suda, prvostupanjski sud je provedene dokaze cijenio po svom slobodnom uvjerenju sukladno odredbi članka 8. ZPP-a, utvrđujući relevantne činjenice na kojima temelji svoju ocjenu osnovanosti odnosno neosnovanosti tužbenog zahtjeva tužitelja, pri čemu navedeno uvjerenje prvostupanjskog suda u odnosu na utvrđenje relevantne činjenice prema pravnom i činjeničnom osnovu u sadržaju dokaza provedenih tijekom prvostupanjskog postupka zbog čega ocjena provedenih dokaza nema za posljedicu niti nepravilnost, a niti zakonitost pobijane presude.

34. Pri obračunu troškova postupka sud prvog stupnja je skladno vrijednosti predmeta spora, odredbi članka 154. i 155. ZPP-a, te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12, 103/14, 118/14, 107/15) pravilno obračunao troškove koji su bili neophodni za vođenje postupka, pri tome

10

cijeneći da tužitelj nije uspio samo u neznatnom dijelu tužbenog zahtjeva, u odnosu na tuženika 1., dok je u odnosu na tuženika 2. u cijelosti tužbeni zahtjev odbijen, pa je isti obvezan da naknadi tuženiku 2. prouzročeni parnični trošak.

35. Slijedom navedenog, valjalo je na temelju odredbe članka 368. stavak 1. ZPP-a odbiti žalbe tužitelja i tuženika 1. kao neosnovane, potvrditi pobijanu presudu i odlučiti kao u izreci ove drugostupanjske odluke.

U Splitu, 14. travnja 2022.

Predsjednik vijeća

Miho Mratović

Dokument je elektronički potpisan:
MIHO MRATOVIĆ
Vrijeme potpisivanja:
27-04-2022
08:12:42

DN:
C=HR
O=ŽUPANIJSKI SUD U SPLITU
2.5.4.97=#130D485231313734383639343634383 4
L=SPLIT
S=MRATOVIĆ
G=MIHO
CN=MIHO MRATOVIĆ

11

Broj zapisa: **eb30a-fd6ab**

Kontrolni broj: **05613-d83fa-563f6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=MIHO MRATOVIĆ, L=SPLIT, O=ŽUPANIJSKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Revd-3204/2022-4

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

R J E Š E N J E

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Đura Sesse predsjednika vijeća, mr. sc. Dražena Jakovine člana vijeća i suca izvjestitelja, Goranke Barać-Ručević članice vijeća, Mirjane Magud članice vijeća i Marine Paulić članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Egona Coordesa, OIB 47990587097, Cathleen-Bushstr. 36, 87740 Buxheim, kojeg zastupaju punomoćnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Gluhinić i Matić, odvjetnici u Zagrebu protiv I-tuženika Stojana Belaića, OIB 28740617133, iz Rijeke, Silve Milenića Lovre 13, kojeg zastupa punomoćnik Dino Španjol Varenini, odvjetnik u Rabu, II-tuženika Stečajne mase iza Belaera d.o.o. u stečaju iz Rijeke, zastupan po stečajnom upravitelju Marku Žuniću iz Rijeke, a ovaj po punomoćniku Marku Zagorcu, odvjetniku u Rijeci, radi isplate, odlučujući o prijedlogu tužitelja za dopuštenje revizije protiv presude Županijskog suda u Splitu poslovnog broja Gž-286/2022-3 od 14. travnja 2022., kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Rijeci poslovni broj P-490/2019-92 od 7. prosinca 2021., u sjednici održanoj 30. listopada 2024.,

r i j e š i o j e:

Prijedlog tužitelja za dopuštenje revizije se odbacuje.

Obrazloženje

1. Tužitelj je podnio prijedlog za dopuštenje revizije protiv presude Županijskog suda u Splitu poslovnog broja Gž-286/2022-3 od 14. travnja 2022. kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Rijeci poslovni broj P-490/2019-92 od 7. prosinca 2021.

1.1. Tužitelj u prijedlogu za dopuštenje revizije postavlja slijedeća pravna pitanja:

„1. Može li parnični sud usvojiti prigovor stečajnog upravitelja po čl. 121. st. 11. Stečajnog zakona, ne ispitujući osnovne procesne pretpostavke za ulaganje navedenog prigovora, a to je suglasnost stečajnog suca sukladno čl.212.st.1. Stečajnog zakona?

2. Može li parnični sud bez da ispita opće i posebne pretpostavke pobijanja pravnih radnji dužnika, sukladno Stečajnom zakonu, temeljiti svoju odluku o usvajanju

prigovora pobijanja pravnih radnji dužnika isključivo na iskazu stečajnog upravitelja danog na tu okolnost u parničnom postupku?

3. Može li parnični sud usvojiti prigovor radi pobijanja pravnih radnji dužnika ne uvažavajući rok iz čl. 203.st.1. Stečajnog zakona?

4. Smatra li se da je riječ o pravnoj radnji bez naknade ako vjerovnik svojom novčanom činidbom prema trećemu i to zakonskom zastupniku dužnika, svjesno time želi uvećati imovinu samog dužnika i uveća ju?".

2. Polazeći od odredbe članka 385. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 25/13, 89/14 i 70/19 - dalje: ZPP-a), a postupajući sukladno odredbi članka 385.a i članka 387. ZPP-a revizijski sud je ocijenio da pravna pitanja naznačena u prijedlogu za dopuštenje revizije nisu važna za osiguranje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni ili za razvoj prava kroz sudsku praksu.

2. U prvom pitanju predlagatelj problematizira može li parnični sud usvojiti prigovor stečajnog upravitelja a da pritom nije pribavljena suglasnost stečajnog suca. U obrazloženju razloga važnosti predlagatelj se poziva na odluku Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj Pž-4559/04 od 24. svibnja 2007., u kojoj odluci se radi o tužbi radi pobijanja pravne radnje u povodu stečaja koju je u ime stečajnog dužnika podnio stečajni upravitelj što nije podudarno sa činjeničnom i pravnom situacijom u konkretnom predmetu. Drugo pitanje se odnosi na ocjenu činjenica u konkretnom predmetu, pri čemu predlagatelj daje vlastitu ocjenu o ispunjenu općih i posebnih pretpostavki pobijanja pravnih radnji dužnika.

3.1. U odnosu na treće i četvrto pitanje predlagatelj ne navodi razloge važnosti, čime u odnosu na treće i četvrto pitanje uopće nisu ispunjene pretpostavke iz članka 387. stavka 3. ZPP-a.

4. Slijedom toga, kako u ovoj pravnoj stvari nisu ispunjene pretpostavke za intervenciju revizijskog suda iz članka 385. a stavak 1. ZPP-a i dopuštenje revizije, to je na temelju odredbe čl. 392. stavka 1. u vezi s člankom 387. stavkom 5. ZPP-a, riješeno kao u izreci.

Zagreb, 30. listopada 2024.

Predsjednik vijeća:
Đuro Sessa

Dokument je elektronički potpisan:
Đuro Sessa
Vrijeme potpisivanja:
27-11-2024
14:02:32

DN:
C=HR
O=VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#0C11564154485220323035393936333532363 8
OU=Signature
S=Sessa
G=Đuro
CN=Đuro Sessa

Broj zapisa: **9-3086f-3a53a**

Kontrolni broj: **0ac3d-b8f4e-7a6da**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Đuro Sessa, O=VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Vrhovni sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

15

Poslovni broj P-490/2019- 92

Republika Hrvatska
Općinski sud u Rijeci
Rijeka, Žrtava fašizma 7

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Općinski sud u Rijeci, po sucu toga suda Katarini Bajčić Ivančević, u pravnoj stvari tužitelja Egon Coordes, Cathleen-Bushstr. 36, 87740 Buxheim, OIB 47990587097, zastupan po punomoćnicima iz ZOU Gluhinić i Matić, odvjetnicima iz Zagreba, protiv tuženika 1. Stojana Belaića iz Rijeke, Silve Milenića Lovre 13, OIB 28740617133, zastupan po punomoćniku Dinu Španjol Varenini, odvjetniku iz Raba i 2. Stečajna masa iza Belaera d.o.o. u stečaju iz Rijeke, zastupana po stečajnom upravitelju Marku Žuniću iz Rijeke, a ovaj po punomoćniku Marku Zagorcu, odvjetniku iz Rijeke, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave održane dana 18. listopada 2021. u prisutnosti pun tužitelja, zamjenika punomoćnika .1 tuženika Duje Žagara odvjetnika u Rijeci i zamjenika punomoćnika 2. tuženika Radice Maričić odvjetničke vježbenice u Rijeci, te javne objave od dana 7. prosinca 2021. ,

presudio je

I. Nalaže se prvotuženiku isplatiti tužitelju iznos od 385.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan isplate sa zakonskom zateznom kamatom od 1. siječnja 2017. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim treba izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena a u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja kojim od 1. tuženika potražuje preostali utuženi iznos od 15.000,00 EUR zajedno s zakonskim zateznim kamatama na isti iznos te u cijelosti u odnosu na tužbeni zahtjev usmjeren na 2. tuženika koji glasi:

"Utvrđuje se da je osnovana tražbina tužitelja prema drugotuženiku Belaera d.o.o. u stečaju u iznosu od 3.310.764,34 kn a koja tražbina predstavlja tražbinu drugog višeg isplatnog reda za koju ne postoji ovršna isprava u tablici stečajnog upravitelja upisana pod rednim brojem 2 osporene tražbine, drugi viši isplatni red, broj tražbine iz 1."

III. Nalaže se 1. tuženiku da tužitelju naknadi prouzročeni parnični trošak u visini od 285.100,00 kn u roku od 15 dana, dok se s preostalim dijelom zahtjeva za naknadom parničnog troška tužitelj odbija.

IV. Nalaže se tužitelju da 2. tuženiku naknadi prouzročeni parnični trošak u visini od 335.700,00 kn u roku od 15 dana, dok se s preostalim dijelom zahtjeva za naknadom parničnog troška tužitelj odbija.

riješio je

Obustavlja se postupka osiguranja s prijedlog za određivanje privremene mjere koji glasi:

"Radi osiguranja novčane tražbine tužitelja kao predlagatelja osiguranja, temeljem članka 345. stavak 1.3. ovršnog zakona određuje se

privremena mjera

1. Kojom se zabranjuje drugotuženiku kao protivniku osiguranja otuđenje i opterećenje nekretnina upisanih u z.k. uložak 5776 K.O. Kastav kč. br. 33/2 u naravi šuma 345 m², z.k. uložak 1150 K.O. Kastav kč. br. 2650 u naravi šuma 605 m², kč. br. 2651 u naravi šuma 2174 m², kč. br. 2653 u naravi šuma 1543 m², kč. br. 2 608 9 u naravi šuma 4820 m², kč. br. 2701 u naravi šuma 1399 m², kč. br. 2744 u naravi šuma 1136 m² s kč. br. 2745 u naravi šuma 252 m², kč. br. 2782 u naravi šuma 1235 m², kč. br. 2793 u naravi pašnjak 557 m², kč. br. 2794 u naravi pašnjak 903 m², kč. br. 2798 u naravi šuma 422 m², kč. br. 3147 u naravi pašnjak 1536 m², kč. br. 3277 u naravi oranica 707 m², kč. br. 3278 u naravi vinograd 192 m² za čestica broj 3279 u naravi pašnjak 443 m², kč. br. 3310/1 u naravi oranica škalj je 897 m² kč. br. 3316/1 zgrada, dvorište 141 m² i kč. br. 3323 u naravi oranica 231 m².

2. Ova privremena mjera upisat će se u zemljišne knjige zemljišnoknjižnog odjela Rijeka, K.O. Kastav .

3. Zemljišnoknjižni odjel Rijeka K.O. Kastav izvršit će upis zabrane otuđenja i opterećenja nekretnina iz. 1.

4. Ova privremena mjera ostaje na snazi do pravomoćnog okončanja parničnog postupka ili do drugačije odluke suda, ako se promijene okolnosti temeljem kojih je ova privremena mjera određena."

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi koju je podnio ovome sudu 28. ožujka 2019. godine navodi kako je sa prvotuženikom dana 11. prosinca 2008. godine sklopio usmeni ugovor o zajmu temeljem kojeg je tužitelj prvotuženiku isplatio ukupno 400.000,00 EUR i to u razdoblju od prosinca 2008. do 28. lipnja 2018. godine. Navedeni iznos bio je namijenjen za izgradnju urbanih vila tzv. projekt " Kastav" a na zemljištu k. č. broj 3250, k.č.br. 3308, k.č.br. 3309, k.č.br. 3310, k.č.br. 3307, k.č.br. 3270, k.č.br. 3271 i

k.č.br. 3272 K.O. Kastav, a u vlasništvu drugotuženika Belaera d.o.o., nadalje ističe kako je na privatni račun prvotuženika u razdoblju od 11. prosinca 2008. do 7. siječnja 2016. godine isplatio iznos od 271.100,00 EUR, a prvotuženik da je 24. lipnja 2016. godine priznao dug u iznosu od 365.000,00 EUR (iznos uključuje kamate po kreditima koje je tužitelj radi pribave navedenih novčanih sredstava morao plaćati u bankama u Njemačkoj i ostatak isplaćenih iznosa) dok su nakon 24. lipnja 2016. isplaćene još 2 rate i to od dana 5. 7. 2016. iznos od 20.000,00 EUR na privatni račun prvotuženika i 28. lipnja 2018. na račun kćeri prvotuženika Paole Belaić iznos od 15.000,00 EUR. Dogovor među strankama bio taj da će se navedeni iznos vratiti najkasnije 31. prosinca 2016. ili od strane prvotuženika ili od strane drugotuženika međutim unatoč obećanjima dug nije vraćen. Naime prvotuženik je tvrdio da nema sredstva da vrati iznos dok ne proda neke od stanova, a također je tvrdio da je tužitelja upisao u zemljišne knjige kao hipotekarnog vjerovnika što nije točno. Tužitelj je uvidom u zemljišne knjige utvrdio da su prodana sva 3 stana izgrađena na katastarskoj čestici broj 327/1, z.k. uložak 5652 k.o. Kastav. Navedene stanove je drugotuženik prodao i to stan broj 1 od 8. 3. 2018., stan broj 2 od 1. 10. 2018. i stan broj 3 dana 5. studenog 2018. godine. Tužitelj je također dana 11. siječnja 2016. sklopio sa drugotuženikom predugovor o kupoprodaji nekretnine i to stana broj 1 sagrađenog na katastarskoj čestici broj 3270/1, z.k. uložak 5652 k.o. Kastav i to stan u prizemlju na ime kojeg predugovora je drugotuženiku platio iznos rezervacije od 20.000,00 EUR. S obzirom da do realizacije kupoprodajnog ugovora nije došlo zbog krivnje drugotuženika jer očigledno je da namjera drugotuženika nije bila ta da tužitelj postane vlasnik stana već da ga proda nekom drugom kupcu što je i učinio 8. 3. 2018., drugotuženik na temelju članka 7. 6 predugovora duguje povrat rezervacije od 20.000,00 EUR te odustatninu po članku 7.8 predugovora u iznosu 38.000,00 EUR te se predugovor po sili zakona raskida Nadalje tužitelj navodi s obzirom da prvo i drugotuženi nisu tužitelju vratili niti dio duga, a dio nekretnina u vlasništvu drugotuženika u sklopu projekta Kastav su prodane očigledno jest da je namjera da ne vrate tužitelju posuđen novac pa tužitelj sukladno članku 345. stavak 1.i 3. Ovršnog zakona, uzimajući u obzir da je ispunjen uvjet iz članka 344. stavak 3. Ovršnog zakona jer se tražbina ima izvršiti u inozemstvu, čime je ispunjena pretpostavka da postoji opasnost da će se bez takve mjere protivnik osiguranja spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine time što će svoju imovinu otuđiti prikriti ili da drugi način njome raspolagati predlaže rješenja pobliže opisanog u točki 1 izreke ovog rješenja. Temeljem svega navedenog u tužbi tužitelj predlaže sudu donošenje presude kojom se nalaže prvo i drugotuženiku platiti tužitelju iznos od 400.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HB na dan isplate sa zakonskom zateznom kamatom od 1. siječnja 2007. godine pa do isplate. Te kojim se nalaže drugotuženiku da tužitelju isplati iznos od 58.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan isplate sa zakonskom zateznom kamatom od 12. siječnja 2017. pa do isplate sve uz naknadu parničnog troška.

Nakon podnošenja tužbe nad drugotuženikom Belaera d.o.o. rješenjem Trgovačkog suda u Rijeci od 16. svibnja 2019. pod poslovnim brojem St- 149/19. otvoren stečajni postupak te je tužitelj predložio da se prekine postupak.

Rješenjem ovoga suda od 11. lipnja 2019. godine utvrđeno je da je nastupio prekid postupka u ovoj pravnoj stvari u odnosu na drugotuženika budući je nad istim otvoren stečajni postupak te je ujedno odlučeno da će se u odnosu na drugotuženika

postupak nastaviti kada stečajni upravitelj drugotuženika preuzme postupak ili kada ga sud na prijedlog protivne strane ili po službenoj dužnosti pozove da to učini.

Drugotuženik je podneskom od 2. listopada 2019. godine, a zastupan po stečajnom upravitelju Marku Žuniću preuzeo postupak u ovoj pravnoj stvari, a u odnosu na predloženu privremenu mjeru pozivom na odredbu članka 169. stavak 3. Stečajnog zakona predlaže obustaviti postupak osiguranja.

Prvotuženik u odgovoru na tužbu od 9. kolovoza 2019. godine navodi kako osporava tužba i tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti. Prvotno predlaže da sud naloži tužitelju polaganje aktuarske kaucije jer je tužitelj strani državljanin, a radi osiguranja naplate troškova postupka i odvjetničkih troškova tuženika u sporu. Ističe se prigovor zastare na naplatu potraživanja iz razloga što je od dana pozajmljivanja pa do dana podnošenja tužbe protekao opći zastarni rok od 5 godina prigovara se i visini potraživanja tužitelja a sve s obzirom da je u članku 3. sporazuma o raskidu predugovora o kupoprodaji nekretnine od 5. 7. 2016. ugovoreno da sa sporazumom ugovor raskida prodavatelj se obvezuje vratiti kupcu uplaćene rezervacije od 20.000,00 EUR do 31. prosinca 2016 te tek uplatom iste prestaju važiti sva potraživanja ugovornih strana. Dakle tuženici priznaju tuženiku osnovanost potraživanja u iznosu od 20.000,00 EUR te su isti iznos voljni namiriti u slučaju mirnog rješenja spora dok preostalo potraživanje osporavaju. Drugotuženik osporava i vjerodostojnost potpisa u napisanim izjavama. U odnosu na prijedlog za određivanje privremene mjere tužitelj u tužbi ne navodi činjenice odnosno konkretne radnje ili propuštanje tuženika iz kojih bi proizlazila vjerojatnost postojanja opasnosti da će bez takve predložene mjere tuženici spriječiti ili znatno otežati naplatu tražbine . Predlaže se odbiti tužitelja s tužbom i tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

Rješenjem ovoga suda od 25. listopada 2019. godine nastavljen je postupak u ovoj pravnoj stvari u odnosu na drugotuženika, a nakon što je stečajni upravitelj drugotuženika dao izjavu da preuzima postupak.

Podneskom od 25. listopada 2019. godine tužitelj predlaže nastavak postupka u odnosu na drugotuženika jer sukladno rješenju Trgovačkog suda u Rijeci od 15. listopada 2019. godine kojim je tužitelju osporena tražbine iznad iznosa od 20.000,00 EUR te je tužitelj pozvan u roku od 8 dana od pravomoćnosti navedenog rješenja nastaviti ovaj postupak.

Podneskom od 28. studenoga 2019. godine očitujući se na odgovor na tužbu 1. tuženika prvotno se ističe kako ne postoji nikakva zakonska obveza temeljem koje bi tužitelj kao strani državljanin bio dužan položiti aktorsku kauciju s obzirom da je odredba iz članka 169. Zakona o parničnom postupku odavno brisana. Nadalje u odnosu na prigovor zastare ističe se nije osnovan jer prvotuženik kao zakonski zastupnik drugotuženika je potpisao 24. lipnja 2016. izjavu o priznanju duga na iznos od 365.000,00 EUR, zatim da je drugotuženik primio od tužitelja dodatni iznos od 20.000,00 EUR dana 24. lipnja 2016. te iznos od 120.000,00 EUR od 24. lipnja 2016. za koji je dodatno navedeno da će taj iznos u ratama platiti drugotuženik, te daljnji iznos od 15.000,00 EUR koji je drugotuženik primio od tužitelja, zatim izjava od 8. srpnja 2016. za daljnji iznos od 30.000,00 EUR a koji dug je priznat 8. srpnja 2016. Tužba predana sudu 25. ožujka 2019. dakle unutar trogodišnjeg roka od priznanja duga pa zastara nije nastupila. Nadalje ističe da u tužbi potražuje iznos od

20.000,00 EUR sukladno članku 7. stavak 6. ugovora o kupoprodaji nekretnine od 11. siječnja 2016. i to stana broj 1 u prizemlju te daljnji iznos od 38.000,00 EUR na ime odustatnine prema članku 7 stavak 8. predugovora, tužitelj ima pravo na tu odustatninu jer je drugotuženik prodao stan broj 1 u prizemlju trećoj osobi, a ne tužitelju, dakle drugotuženik je odustao od realizacije pravnog posla sklopio ugovor s trećim bez da je obavijestio tužitelja, a tužitelj je tek uvidom u zemljišne knjige saznao da je stan prodat trećem. Sporazumni raskid ugovora o kupoprodaji od 5. srpnja 2016. na kojoj se poziva tuženik odnosi se na stan broj 2 na prvom katu dakle na drugi stan. U spis se dostavlja i dopis drugotuženika upućen tužitelju prije nego što se uopće krenulo sa građenjem iz kojeg proizlazi da su tuženici obećavali tužitelju te drugim potencijalnim investitorima zaradu međutim ne samo da zarade nije bilo nego tužitelj prevaren za utuženi iznos koju mu nije vraćen niti nakon prodaje stanova. Tužitelj precizira tužbeni zahtjev s obzirom da je u međuvremenu u stečajnom postupku pred Trgovačkim sudom u Rijeci poslovni broj St-149/19 osporena tražbina tužitelja preko iznosa od 20.000,00 EUR odnosno 148.127,16 kn na sljedeći način : Nalaže se prvotuženiku isplatiti tužitelju iznos od 400.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB-a na dan isplate sa zakonskom zateznom kamatom od 1. siječnja 2017. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim treba izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena a u roku od 15 dana. Utvrđuje se da je osnovana tražbina tužitelja prema drugotuženiku Belaera d.o.o. u stečaju u iznosu od 3 . 310.764,34 kn, a koja tražbina predstavlja tražbinu drugog višeg isplatnog reda za koju ne postoji ovršna isprava u tablici stečajnog upravitelja upisana pod rednim brojem 2 osporene tražbine, drugi viši isplatni red, broj tražbine iz 1. sve uz naknadu parničnog troška u roku od 15 dana .

Podneskom od 18. prosinca 2019. godine stečajni upravitelj drugotuženika navodi kako je rješenjem o utvrđenim osporenim tražbinama Trgovačkog suda u Rijeci St-149/19 od 15. listopada 2019. Trgovački sud uputio tužitelja na podnošenje prijedloga za nastavak postupka radi utvrđivanja osporene tražbine u iznosu od 3.310.76 5,34 Kn i to u roku od 8 dana od pravomoćnosti rješenja o upućivanju na parnicu u protivnom će se smatrati da je odustao od parnice. Navedeno rješenje postalo je pravomoćno 1. studenog 2019. Tužitelji je podneskom od 26. studenoga 2019. godine, a zaprimljenim na sudu 28. studenoga 2019. preinačio tužbeni zahtjev na način da isti sada traži da se utvrdi kako je osnovana njegova tražbina prema drugotuženiku u iznosu od 3.310.765,34 Kn koja tražbina predstavlja tražbinu drugog višeg isplatnog reda za koju ne postoji ovršna isprava. Tužitelj je takav tužbeni zahtjev treba preinačiti najkasnije do 9. studenog 2019. odnosno 8 dana od pravomoćnosti rješenja Trgovačkog suda kojim je tužitelj upućen da predlagatelj. No tužitelj je podnesak dostavio sudu 26. studenoga 2019. tako da je razvidno kako je isti podnesen van prekluzivnog roka te takva preinaka nedopušteno sve sukladno odredbi članka 267. stavak 1. Stečajnog zakona kojim je propisano da u slučaju da osoba koja je upućena na parnicu ne pokrene parnicu u roku od 8 dana od dana pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu smatrat će se da je odustala od prava na vođenje parnice. U parnici pokrenutoj odnosno nastavljeno radi utvrđenja osporene tražbine sud mora utvrditi tužiteljevu aktivnu legitimaciju, pravovremenost podnošenja tužbe i podobnost tužbenog zahtjeva za raspravljanje. Rješenje kojim je tužitelj upućen u parnicu je postalo pravomoćno prvog studenoga 2019. a tužba nije preinačena pravovremeno unutar prekluzivnog roka, jer ista preinačena tek 26.

studenoga 2019. pa se predlaže sudu da odbaci u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja radi o osnovanosti tražbine tužitelja prema drugotuženiku u iznosu od 3.310.765,34 Kn koja tražbina predstavlja tražbinu drugog višeg isplatnog reda za koju ne postoji ovršna isprava.

Tužitelju u podnesku od 9. travnja 2020. navodi kako je unutar prekluzivnog roka od 8 dana predložio nastavak ovog postupka. Tužitelj nije u tom roku dužan i precizirati tužbeni zahtjev jer to ne proizlazi niti iz jedne zakonske odredbe. Čak u odredbi čl.214 st. 3 ZPP-a je izričito navedeno da poduzete parnične radnje ne proizvode nikakove pravne učinke prema drugoj stranci sve do nastavka parničnog postupka. Rješenje o nastavku sud je donio 25. listopada 2019 pa je tužitelj precizirao tužbeni zahtjev podneskom od 26. studenog 2019.

Tuženik ad 1 u podnesku od 18. rujna 2020. navodi kako osporava tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja po svim osnovama, činjenično i pravno. Kako je nad II. tuženikom otvoren stečajni postupak, ovdje tuženik više nije zakonski zastupnik II. tuženika nego je to ovlašteni stečajni upravitelj. Stoga tuženik ističe prigovor promašene pasivne legitimacije. Tuženik osporava valjanost priloženih prijevoda s njemačkog jezika jer je sudski tumač ujedno punomoćnik tužitelja te je u izravnom sukobu interesa i kao takvi trebaju biti izuzeti iz spisa. Stoga sud treba naložiti novi prijevod s njemačkog jezika na hrvatski jezik po sudskom tumaču prema nalogu suda, a na trošak tužitelja. Podredno tuženik ističe da iz svih dokaza koji prilježu spisu nesporno je da su tužitelj i tuženik bili u poslovnom odnosu i partneri u izgradnji stambenog kompleksa na način da su sufinancirali 50% svaki, zemljište i izgradnju zgrade te su u tom omjeru trebali dijeliti i zaradu ostvarenu prodajom tako izgrađenih nekretnina s posebnim i zajedničkim dijelovima. Zbog promijenjenih otežanih okolnosti poslovanja u građevinarstvu, a velikim dijelom i opstruiranjem tužitelja kao investitora koji nije dozvoljavao da se pojedini stan proda prema mogućoj cijeni inzistirajući na za trećinu višoj cijeni, II. tuženik je postao nesposoban za plaćanje financijskih obaveza, te je nad II. tuženikom otvoren stečajni postupak. Tuženik više nije zakonski zastupnik II. tuženika te nije pasivno legitimiran u ovom postupku. Vezano na predugovore o kupoprodaji stana u prizemlju odnosno na I. katu, oba su raskinuta, a kapara je uplaćena za stan na I. katu. Stečajni upravitelj je ovdje tužitelju, kao stečajnom vjerovniku priznao tražbinu u iznosu od 20.000,00 Eura, a ostale tražbine mu nije priznao odnosno podnesene su izvan zakonskog roka. Slijedom iznesenog nakon provedenog postupka 1. tuženik sudu predlaže odbiti tužbeni zahtjev prema tuženiku u cijelosti.

Tužitelj u podnesku od 22. listopada 2020. navodi da svoju tražbinu u odnosu na 2. tuženika temelji na dopisu 2. tuženika bez datuma-Ponuda za gradnju moderne vile na k.č.br. 3270/1 i dio k.č.br. 3307/1 k.o.Kastav kojim 2. tuženika obećava tužitelju izgradnju vila. Dalje iz očitovanja 1. tuženika , a posebice podneska od 21. rujna 2020. jasno se vidi da je 1 tuženika kao tadašnji zz 2 tuženika uopće ne spori da je utuženu tražbinu trebao nadoknaditi upravo 2. tuženik. Naime dogovor između stranaka je bio taj da će tražbinu nadoknaditi ili 1 tuženik na način da će po prodaji stanova isplatiti sebi novac te ga vratiti tužitelju ili će 2 tuženik direktno vratiti novac tužitelju. Uz navedeno tužitelj je u spis dostavio priznanice od 24. lipnja 2016 kojim je 1 tuženik kao tadašnji zz izričito naveo da 2. tuženik je dužan naknaditi tužitelju iznos od 20.000,00 EUR na ime otplate kredita, zatim iznos od 120.000,00 EUR u ratama počam od 1.1.2016. te iznos od 15.000,00 EUR. Nadalje i sam 2.

tuženik po stečajnom upravitelju je u stečajnom postupku priznao tužitelju iznos od 20.000,00 EUR po Predugovoru o kupnju nekretnine od 11.1.2016 g i to stana broj 1 izgrađenog na k.č.br. 3270/1 z.k.ul. 56752 k.o. Kastav u prizemlju E1 na ime plaćene rezervacije za stan. Kao do realizacije kupoprodajnog ugovora nije došlo zbog krivnje 2. tuženika jer očigledno namjera 2. tuženika nije niti bila da tužitelj postane vlasnik navedenog stana već da ga proda nekom drugom što je i učinio 8.3.2018. 2. tuženik na temelju čl. 7 st. 5 Predugovora duguje na ime povrata rezervacije iznos od 20.000,00 EUR te odustatninu po čl. 7 st. 8 Predugovora u iznosu od 38.000,00 EUR. S obzirom na navedeno 2 tuženik samo temeljem isprava koje prileže spisu duguje tužitelju iznos od 213.000,00 EUR. Tužitelj međutim ističe da je upravo dogovor bio da će ili 1 tuženik ili 2 tuženik vratiti dug tužitelju pa je stoga ustao tužbom protiv istih solidarnom odgovornošću.

2. tuženik u daljnjem tijeku postupka na ročištu održanom dana 20. studenog 2020 navodi ida iz korenspodencije koju je 2-tuženik dostavio u spis proizlazi da je između tužitelja i 1-tuženika bio zaključen ugovor o ortaštvu, a ne ugovor o zajmu kako tvrdi tužitelja pa stoga sukladno članku 658. ZOO-a proizlazi da tužitelj ne bi bio ovlašten tražiti povrat uloga dok se ne podmire cjelokupni dugovi ortaštva koji nisu podmireni, a razvidno je to i iz činjenice što je nad 2-tuženikom otvoren stečajni postupak. Budući da se tužitelj u podnesku od 22.10. poziva na priznanice od 24.06. 2016. kao temelj potraživanja prema 2-tuženiku, 2-tuženik prema 212 stavak Stečajnog zakona podnosi prigovor pobojnosti navedene priznanice iz razloga jer se istom tužitelj kao stečajni vjerovnik stavlja u povoljniji položaj u odnosu na ostale stečajne vjerovnike 2-tuženika pa se predlaže da sud u daljnjem tijeku postupka na okolnost da su ispunjene opće pretpostavke za pobojnost iz članka 198 stečajnog zakona predlaže da se u daljnjem tijeku postupka izvrši uvid u stečajni spis St-149/19 TS Rijeka, da se sasluša stečajni upravitelj kao ZZ 2-tuženika, a s obzirom da je danas tužitelj priznao da na račun 2-tuženika nije uplaćeno ništa osim iznosa od 20.000 eur koja tražbina je priznata u stečajnom postupku evidentno je da je stoga ispunjena i posebna pretpostavka iz čl. 203 stečajnog zakona, a isto stoga ne treba dodatno dokazivati. Kako je iz potpisane priznanice navode kako su svi novci uplaćeni na račun 1-tuženika proizlazi da je 1-tuženik potpisom iste priznanice u svojstvu direktora 2-tuženika samog 2-tuženika učinio jamcem/solidarnim obveznikom navedenog potraživanja, a budući da se evidentno radilo o privatnom odnosu tužitelja i 1-tuženika s kojim 2-tuženik nije imao nikakve veze (novac uplaćen na račun 1-tuženika) evidentno je da se radi o besplatnoj pravoj radnji iz čl. 203 stečajnog zakona a za koju radnju je propisan rok za pobijanje od 4 godine od podnošenja prijedloga za stečaj.

U podnesku od 11. siječnja 2021. 2.tuženik ustraje kod odgovora na tužbu i svih dosadašnjih navoda, a predmetnim podneskom će detaljnije obrazložiti prigovor pobojnosti pravnih radnja – Izjava o priznanju duga od dana 24.06.2016. - kojima je pravni prednik 2.tuženika priznao dug prema tužitelju, odnosno prezeo obvezu plaćanja duga prema tužitelju. Prigovor pobojnosti navedene pravne radnje ulaže se sukladno odredbi iz članka 212. stavka 11. Stečajnog zakona. Naime, predmetne izjave su pobojne u smislu odredbi iz članka 198. i 203. Stečajnog zakona, pa 2.tuženik predlaže da sud prigovor pobojnosti riješi kao prejudicijelno pitanje. Prejudicijelno pitanje koje ističe 2.tuženik glasi: 1. Utvrđuje se da su bez pravnog učinka prema stečajnoj masi stečajnog dužnika BELAERA d.o.o. u stečaju - Izjava o priznanju duga od dana 24.06.2016.. kao i sve druge pravne radnje kojima bi prednik

2.tuženika priznao/preuzeo/jamčio za dug 1.tuženika, a koji dug je predmet ovog postupka. 2. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tužitelja prema 2.tuženiku s osnova Izjava o priznanju duga od dana 24.06.2016., kao i s osnova svih drugih pravnih radnji kojima bi prednik 2.tuženika priznao/preuzeo/jamčio za dug 1.tuženika. Opće pretpostavke pobijanja Opće pretpostavke pobijanja su a) da je otvoren stečajni postupak, b) radnje koje su predmet pobijanja moraju biti poduzete prije otvaranja stečajnog postupka, c) radnjama se remeti ujednačeno namirenje stečajnih vjerovnika ili se njima pojedini vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj i d) krajnji rezultat pobijanja očituje se u povećanju mogućnosti namirenja ukupnosti vjerovnika. Stečajni postupak nad tuženikom je otvoren rješenjem naslovnog suda St-149/19 od 16.05.2019. Ova činjenica ne bi trebala biti sporna među parničnim strankama. Pobijane radnje poduzete su 24.06.2016., dakle prije otvaranja stečajnog postupka. Niti ova činjenica među strankama ne bi trebala biti sporna. Pobijanim pravnim radnjama tužitelj je pogodovan budući mu se omogućava namirenje na koje inače ne bi imao pravo. Osim toga, pobijanim radnjama su oštećeni ostali vjerovnici jer upravo zbog pobijanih radnji ostali bi stečajni vjerovnici mogli biti namireni u manjem iznosu od onoga u kojem bi bili namireni da pobijane radnje nisu poduzete. Stečajni upravitelj 2.tuženika je u svom izvješću (koje prileži spisu St-149/19 u koji je predloženo izvršiti uvid) naveo da su prijavljene tražbine veće od vrijednost stečajne mase. Dakle, evidentno je da tuženik nema stečajnu masu koja je dostatna za podmirenje tražbina svih vjerovnika te stoga ovakvo privilegiranje/pogodovanje vjerovnika koje je učinjeno predmetnim pobojnim radnjama nije dozvoljeno. Stečajni upravitelj 2.tuženika će u svom iskazu detaljno iskazivati o stanju stečajne mase, priznatim tražbinama stečajnih vjerovnika, nemogućnosti stečajnih vjerovnika da se namire iz stečajne mase, troškovima stečajnog postupka i obvezama stečajne mase, nakon čega će biti evidentno da se pobijanim radnjama oštećuju ostali vjerovnici, što samo po sebi znači da će rezultat pobijanja dovesti do većeg namirenja ukupnosti vjerovnika. Posebne pretpostavke pobijanja A. Pobijane pravne radnje su radnje bez naknade iz članka 203. SZ-a. Pravne radnje se sukladno članku 203. SZ-a mogu pobijati ako su a) učinjene bez naknade, b) ako su poduzete u roku od 4 godine prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka, c) ako se ne radi o radnji koja ima značenje uobičajenog dara neznatne vrijednosti. Izjava o priznanju duga kojom se ujedno i preuzima obveza plaćanja tuđeg duga je pravna radnja bez naknade. Pravna radnja bez naknade je svaka ona radnja kojom stečajni dužnik nešto daje (u ovom konkretnom slučaju omogućava tužitelju namirenje, na koje inače ne bi imao pravo), a zauzvrat ne dobiva ništa. O tome se izjasnila i sudska praksa u predmetu Revt 45/12 od 12.02.2003. u kojem se navodi: „Pravna radnja bez naknade jeste ona pravna radnja dužnika prema vjerovniku kada druga strana na temelju pravnog posla u vezi s kojim je radnja poduzeta nije dužna na temelju tog pravnog posla ispuniti dužniku ili trećemu nikakvu protučinidbu odgovarajuće vrijednosti.“ „Naime, prema svom sadržaju davanje jamstva odnosno suglasnosti za zasnivanjem založnog prava na, u ovom slučaju, nekretninama tužitelja predstavlja radnje bez naknade budući da niti temeljem zakona niti temeljem tih sklopljenih pravnih poslova ne postoji obveza druge ugovorne strane odnosno trećih osoba da za te radnje tužitelju ispune odgovarajuću činidbu, odnosno isplate naknadu.“ (VTS Pž-6854/04 od 10.01.2006.) Pobijanim pravnim radnjama tuženik nije dobio ništa.

Nije postojala nikakva zakonska, a niti ugovorna obveza 2.tuženika da potpiše predmetne izjave. Predmetne pravne radnje poduzete su isključivo iz razloga kako bi se pogodovalo tužitelju na način da mu se omogući naplata tražbine koju isti potencijalno ima prema trećoj osobi, u ovom slučaju prema 1. tuženiku. Trebalo bi biti

nesporno da su pobijane pravne radnje poduzeta unutar roka od 4 godine prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečaja. Prijedlog za otvaranje stečajnog postupka podnesen je 27.03.2019., a pobijane pravne radnje poduzete su u 2016., dakle unutar četverogodišnjeg zakonskog roka. Omogućavanje tužitelju da namiri tražbinu od 458.000,00 EUR zasigurno nema i ne može imati značenje „prigodnog dara neznatne vrijednosti." Isti stav zauzela je i sudska praksa: „Obzirom da je nesporno da ugovori o jamstvu i sporazumi o osiguranju tražbine nisu u smislu odredbe članka 132. Stavka 2 . Stečajnog zakona uobičajeni prikladni darovi neznatne vrijednosti, to su ispunjeni svi uvjeti iz članka 132. Stečajnog zakona za pobijanje pravnih radnji bez naknade." (VTS Pž-6854/04 od 10.01.2006.)

Tužitelj u podnesku od 12. veljače 2021. navodi kako izjava o priznanju duga od 24. lipnja 2016 ne ispunjava pretpostavke iz čl. 198 i 203 Stečajnog zakona. Tužitelj je tijekom postupka više puta isticao da među strankama uopće nije bilo sporno da bu dug imao podmiriti prvotuženik ili drugotuženika s obzirom da se radilo o zajedničkom projektu kojeg je vodio pod drugotuženikom, već čista formalnost , kao i izjava od 24. lipnja 2016. Dakle pravna priroda odnosa seže još iz 2008. godine stoga četverogodišnji rok na koji se drugotuženik poziva ne postoji. Dalje ukoliko je drugotuženik odnosno stečajni upravitelj držao da bi navedena izjava bila sporna mogao je ustati tužbom radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji iz članka 212. Stečajnog zakona, rok za takvu tužbu je godinu i pol od otvaranja stečajnog postupka , dakle zadnji dan za tužbu radi pobijanja dužnikovih pravnih radnji bio 16 studeni i 2020. , a stečajni upravitelj unutar tog roka nije ustao tužbom, pa svako daljnje raspravljanje o pobojnosti izjave od 24. lipnja 2016. je bespredmetno.

2. tuženik u podnesku od veljače 2021 ističe da su navodi tužitelja promašeni obzirom da je 2. tuženik izjavio prigovor pobojnosti u ovoj parnici, a za koje isticanje nema vremenskog ograničenja. Kao što je navedeno u ranijem podnesku, prigovor pobojnosti navedene pravne radnje - izjave o priznanju duga od 24.06.2016. – ulaže se sukladno odredbi iz članka 212. stavka 11. Stečajnog zakona. Predmetnom odredbom jasno je propisano: „Pravne radnje dužnika mogu se pobijati i isticanjem prigovora u parnici bez vremenskog ograničenja." Dakle, 2. tuženik je u ovoj parnici istaknuo prigovor pobojnosti predmetne izjave i predložio da sud prigovor pobojnosti riješi kao prejudicijelno pitanje. Za isticanje prigovora pobojnosti u parnici nije propisan nikakav rok. U odnosu na navod tužitelja da je izjava o priznanju duga od 24.06.2016. „čista formalnost" te da „priroda pravnog odnosa seže još od 2008. godine" pa da se, stoga, ne može govoriti da je pobijanje dužnikove pravne radnje učinjeno unutar četverogodišnjeg roka od dana pokretanja stečajnog postupka nad 2. tuženikom iz čl. 203. Stečajnog zakona, 2. tuženik navodi da je takvo stajalište tužitelja pravno promašeno. Tužitelj u podnesku od 23.10.2020., ali i u svojim navodima iznesenim na ročištu dana 20.11.2020., tvrdi da svoje potraživanje prema 2. tuženiku temelji upravo na priznanicama iz 2016. godine. Dakle, tužitelj ulazi u kontradikciju navodeći u podnesku od 12.02.2021. da su priznanice „čista formalnost" dok je prethodno na ročištu od 20.11.2020. i u podnesku od 23.10.2020. naveo da su upravo priznanice pravni osnov njegovog potraživanja prema 2. tuženiku.

Sud je proveo dokaze uvidom u dokumentaciju priležećoj spis, a posebice u priznanice kao dokaz o uplati određenih novčanih iznosa na račun 1 tuženika s ovjerenim prijevodom na hrvatski jezik list 403-524, priznanica o uplati iznosa od 15.000 Eur na račun Paole Belaić -list 525, ugovori o zajmu list 325 -343, e mail

prepiska između tužitelja i 1. tuženika list 344-402, predugovor o kupoprodaji nekretnine od 16. siječnja 2016. , izdvadak iz zemljišnih knjiga, rješenje Trgovačkog siuda u Rijeci poslovni broj St-149/2019 od 15.10.2019. -list 224-227, izvješće stečajnog upravitelja od 12.8.2019. -list 558-590, sporazum list 556-557, te podaci PBZ banke o uplata tužitelja na račun 1 tuženika list 597-790 spisa, saslušani su tužitelj, 1. tuženik, stečajni upravitelj 2 tuženika i svjedok Ante Tabak.

Ocjenom svih provedenih dokaza, a u smislu odredbe čl. 8 ZPP-a ovaj sud drži tužbeni zahtjev tužitelja djelomično osnovanim u odnosu na 1 tuženika, neosnovanim u cijelosti u odnosu na 2 tuženika.

Tužitelj u iskazu navodi da on i 1-tuženik nisu bili u nikakvom odnosu ortakluka, 1-tuženik je sve radio, on je tužitelja vidio samo kao investitora. Sa 2-tuženikom Belaera d.o.o. nije bio u nikakvom poslovnom odnosu. 1-tuženiku je isplatio preko 500.000 eura. Uvijek su razgovarali telefonom nikada pismeno. Vezano za izjavu od 24.06.2016. našli su se u Opatiji u Excelsioru kad je boravio u Hrvatskoj zbog nekakvih nogometnih događaja, pa je rekao 1-tuženiku da želi imati na pismeno koliko mu do sada duguje , tužitelj navodi kako je izračunao koliko je taj ukupni dug, 1-tuženik je to potpisao bez da je rekao i jednu riječ. Od 2008., 2009. kada je uplaćivao novac 1. tuženik nije napravio niti upisao u zemljišne knjige,. Nije bilo upisa nije bilo ničega samo laž. S firmom nije imao uopće ništa, ni danas ne zna koja je zemljišta kupio 1. tuženik , 2016. mu je 1. tuženik rekao da treba platiti zemljište a on ga je pitao kakva zemljišta. Vezano uz predugovor o kupoprodaji nekretnine iz 2016 navodi da je taj predugovor sklopljen da bi se dobio kredit od 150.000 eura kod PBZ banke. On je rezervirao taj stan u prizemlju, nije ga kupio. Navodi kako je osobno podigao 2 kredita jedan na iznos od 20.000 eura a jedan na iznos od 15.000 eura. Mjesečno za oba kredita plaća 800 eura mjesečno. Te kredite je podigao jer je 1-tuženik bio u blokadi nije mogao dobiti novce pa iz tog razloga su ti krediti podignuti, ovaj stan koji sam rezervirao nije mu na kraju prodao, drugi kupac ga je kupio, to sam ja kasnije saznao. Ovaj predugovor od siječnja 2016 nije raskinut i nikada mu nije vraćen iznos kapare od 20.000 eura. Bio je zainteresiran za kupnju toga stana u prizemlju. 1-tuženik je od njega za taj stan tražio iznos od 139.000 eura, on mu je rekao da je već toliko novaca uložio u taj projekt, da bi taj stan trebao dobiti besplatno. Ističe da on osobno nije imao nikakve veze s firmom Belaera u smislu da nije mogao kupiti stan. Više se o toj temi nije razgovaralo, uzeo mu je 1. tuženik stan a prodao ga sadašnjem vlasniku. Na ovome terenu gdje se projekt izvodio bio je sigurno 60 puta, a 1-tuženik mu je rekao da će mu platiti troškove puta i noćenja no kad se radilo o novcu od njega ni riječi. 1. tuženik mu je rekao dobit ćeš taj novac obračunat ćemo iz firme, nikada nije ništa dobio, to je bilo njegovo prijateljstvo. I večere mu je plaćao. Tužitelj ističe da je slušavši iskaz 1-tuženika čuo puno neistine, 1-tuženik je u iskazu rekao da je tužitelj povrijedio njegovo povjerenje a zapravo je 1-tuženik povrijedio povjerenje tužitelja i zlouporabio.. Vezano uz sporazum iz 2009 kojeg je 1-tuženik uložio u spis koji nije potpisan jeli mi poznato postojanje takvog sporazuma i sadržaj istog vezano uz uplatu 50%ukupne vrijednosti terena što iznosi 350.000 eura zatim uplatu u omjeru 50% ukupnim investicijskih ulaganja te potom podjela dobiti na 50% navodi da taj sporazum nije vidio.

Tužitelj ističe da mu 1-tuženik nije vratio niti jedan iznos od onoga što je uplatio. Od jedne građevinske firme je podignut kredit od 25.000 eura, on je pribavio taj kredit a 1. tuženik ga je trebao vratiti iz firme, a 1-tuženik je na njegov račun uplatio jednom 7000 eura a jednom 5000 eura, taj kredit je podignut otprilike

2016,2017,2018 i još je otvoren, to je dakle sve što je vraćeno. Vezano uz taj kredit tužitelj navodi da je molio tu građevinsku da kredit firmi Belaera da bi mogli dalje graditi jer nisu imali novaca pa je taj novac doznačen u firmu Belaera i Stojan je to htio vratiti i vratio je Stojan ukupno 12.000 eura na njegov-tužiteljev račun je uplatio a onda je on taj novac dao toj građevinskoj firmi u Njemačkoj. Odnosno da se ispravim taj kredit od 25.000 je pribavljen od jedne Njemačke građevinske firme, ta firma je novac najprije uplatila na njegov račun a on potom taj novac uplatio na račun Stojana. Ti stanovi jednoga dana su se trebali prodati, na gradilištu od 2008 do 2020 nije bilo nikakve reklame o prodaji stanova on sam bio zakucao jedne drvene daske s brojem telefona, rekao je 1-tuženiku da pusti 1000 balona, rekao je da oglašavamo stanove u Ljubljani, Koruška. Dakle uloženi novac mu je trebao vratiti 1-tuženik. 1-tuženik je govorio da je njegova jedina želja vratiti njemu novac, postoji i e-mail o tome. 1. tuženik mu nije rekao za prodaju stanova i zemljišta, za stečaj firme mu je rekao. On kao davatelj novca je očekivao da ga se o stečaju obavijesti da se razgovara i sjedne, pronašao je g. Mullera koji je bogat čovjek, 1-tuženik od svojih poznanika nije mogao naći osobu koja bi uložila u taj projekt i nakon što je Mullera doveo u kontakt s 1-tuženikom oni su se sastali i nakon toga mu je Muller rekao da se njega-tužitelja u tom projektu ne spominje, Muller je odustao od tog projekta jer je izgubio povjerenje. Na temelju svog uplaćenog novca smatram da imam pravo nešto dobiti i natrag. 1-tuženik je to potvrdio i mailom, on je zlouporabio njegovo povjerenje. Tužitelj navodi: „Moj broj telefona je 004915122990768 no sms poruku sadržaja koju mi danas prezentira 1-tuženik u smislu da se stanovi ne smiju prodavati ispod 250.000 nisam 1-tuženiku nikada poslao, on je sam određivao cijene stana mene o tome nije kontaktirao a danas sam prvi put na ročištu čuo da su sva 3 stana prodana. „ Vezano uz dokument na listu 23 1 spisa navodi kako s tim dokumentom nema ništa , nije određivao niti cijenu stana niti cijenu zemljišta. Nije zahtijevao od gdina. Belaića da na memorandumima bude navedeno moje ime kao partnera projekta. Ovo vidim prvi put, to je naknadno napravljeno.

1. tuženik u iskazu navodi da je sa tužiteljem bio u jednom odnosu punom povjerenja, naime tužitelj je bio trener nogometnih klubova u kojima sam tuženik igrao dakle klub Austrija iz Beča i Luzern Švicarska. Što se tiče njihovih poslovnih odnosa navod da su tužitelj i on ušli u jedan projekt izgradnje villa u Kastvu. Prema sporazumu kojeg imam samo u kopija ne u originalu tužitelja je trebao platiti 50% iznosa za kupnju zemljišta i sa 50% financirati ukupnu vrijednost radova. Kupoprodajna cijena terena je bila oko 600.000 eura, to je bio jedan veliki zahvat radilo se o 9000 kvadrata neurbaniziranog zemljišta. Trebalo je napraviti pristupni put napraviti urbanistički plan, pribaviti sve dozvole, a cesta je bila jako skupa oko 2.500.000,00 kuna. Njihov dogovor je bio takav da će se iz izgradnje tih stanova dobit dijeliti 50%. Taj sporazum je prevodila i ovdje prisutna tumačica i taj sporazum je dobio gdin. Egon, a nakon nekog vremena gdin Egon je vratio taj sporazum gdje je rukom bilo prekriženo da se dobit dijeli 50-50 nego da će se dobiti dijeliti onoliko koliko je tko uložio. Što se tiče samog projekta to je trebalo biti izgrađeno 5 zgrada sa po 3 stanova. Počelo se sa gradnjom prve zgrade i tu su počeli već veliki troškovi, samo spuštanje terena je koštalo cca milijun kuna. Započelo se sa gradnjom prve etaže prvog objekta i radove je izvela tvrtka Armat projekt i za te radove im je trebalo isplatiti cca 300.000 kuna. Temeljem te izgrađene prve etaže pokušao je dobiti kredit , tako je pokušao u PBZ banci Zagreb gdje su mu rekli da treba sklopiti jedan predugovor da bi dobio kredit pa je tako sa tužiteljem sklopio predugovor za prizemlje, u međuvremenu nakon nekih mjesec dana pojavio se kupac Marin Morić

koji je bio zainteresiran za prizemlje pa je sa tužiteljem napravljen sporazumni raskid predugovora. Potom su mu u banci rekli da bi ipak trebao napraviti još jedan predugovor da bi dobio kredit, i taj drugi predugovor je sklopio sa tužiteljm,e a to je bilo za prvu etažu. Dobiven je iznos kredita od milijun kuna i od tog iznosa je 300.000 kuna plaćeno firmi Armat, za izvedene radove u prizemlju a sa 700.000 kuna je trebalo napraviti zgradu od 400 m2. Čini mu se da je od iznosa od 700.000 kuna iznosom od 150.000 kuna plaćena tvrtka Modern line koja je izradila stolariju. Što se tiče ovog terena trebalo je raditi puno ekstremnih zahvata na istom. Što se tiče ovog projekta završena je samo jedna zgrada, ostale zgrade nisu ni započete, a firma je završila u stečaju. Stanove u toj prvoj zgradi je prodao, odnosno stan na prvome katu je dan u kompenzaciju da se zgrada može završiti, naime gdin. u prizemlju koji je kupio stan gdin. Morić je prijetio da se zgrada dovrši, bio mu je dao i zadužnicu i privatnu i zadužnicu od firme pa je zbog toga napravio kompenzaciju, taj treći stan je prodan da bi se zatvorio kredit u PBZ banci, mjesečna rata je bila jako visoka čak 5000 eura. Sve novce koje je tužitelj dao prema uplatnicama koje su u spisu utrošeni su u ovaj projekt. Što se tiče dokumenta od 24.06.2016. kojeg tužitelj naziva Izjavom o priznanju duga na iznos od 365.000 eura navodi da sam tu izjavu potpisao na haubi motora, tužitelj mi je rekao da mu treba za opravdanje za porezne obveze. Tu izjavu zapravo nije ni pročitao. Imao je nekakva rješenja za ovaj problem, ljudi su mu nudili novce za spas ove situacije, no od tužitelja nije dobio dozvolu da se stanovi prodaju za iznose manje od 200.000 eura. Svu svoju imovinu je rasprodao za dovršenje ovog projekta i rekao mu je da preuzme firmu Belaera, čak mu ponudio da on da svoje rješenje i da će se s time složiti. Prije nego što se stečaj otvorio pojavio se jedan gdin. Muller, gdinu. Mulleru prosljeđivao je sve mailove koje mu je upućivao tužitelj. Mjesec dana prije otvaranje stečaja Muller je rekao da je sve uredu da mu pripremi svu dokumentaciju po uvjetima gdina. Mullera s kojim se složio samo da se spasi ove situacije, preveo s svu dokumentaciju na njemački, poslao je to gdinu. Mulleru, Mulli je rekao da neće biti problema s time i nekih 5 dana prije stečaja gdin. Muller je odustao od svega. Bio je i jedan naš državljanin zainteresiran za ovaj projekt, i onda je on zatvorio taj kredit i izašao iz blokade, nažalost izgubio je 2 terena i stan u prvoj zgradi na drugome katu koji je bio u rochbau verziji. Problem s ovim stanovima je bio taj što se oni nisu mogli prodati u pretprodaji zbog ceste koju je trebalo napraviti do njih. Također dobivao je razne prijedloge tužitelja kako treba prodavati te stanove no ti prijedlozi i nisu imali smisla. Sa tužiteljem je vezano uz ovaj projekt na dnevnoj bazi više puta razgovarao, objašnjavao kakva je situacija no on ga je počeo vrijeđati. Bilo je pitanja od tužitelja zašto to toliko traje, zašto ne može dobiti uporabnu dozvolu. Predugovor o kupoprodaju nekretnine od 11.01.2016 koji se nalazi u spisu na listu 168-173 na kojem tužitelj temelji dio svog tužbenog zahtjeva gdje traži na ime odustatnine iznos od 38.000 eura navodi da se radi o predugovoru za stan broj 1 u prizemlju koji pregovor je poslije sporazumno raskinut. Tužitelj novčane iznose uplaćivao na njegov privatni račun a ne na račun firme jer da je to bi bila komplikacija za kreditnu sposobnost, te da bi pri prodaji stanova trebao ljudima dodatno objašnjavati, također je bilo lakše da on osobno kao fizička osoba dajem pozajmice svojoj firmi, dug je trebala vratiti firma Belaera od dobiti prodajom stanova. Tužitelja je izvijestio o prodaji 3 stana, tužitelj je bio upoznat sa svime , razgovarali su više puta na dan, slao mu e-mailove slao sa mu slike o izvođenju radova. Taj predugovor je fiktivan da bi se mogao dobiti kredit. Tužitelj je mogao kupiti taj jedan stan steći vlasništvo nad istim, a s tim novcem bi ja dovršio projekt, ne bi morao dizati kredit. U odnosu na sporazum navodi da je sastavljen 2009, on je poslan tužitelju, no ima samo kopiju pa ulaže istu u spis i prema tom sporazumu

tužitelj je trebao platiti 50 posto vrijednosti terena što iznosi 350.000 eura, i dalje ulagati u omjeru od 50 posto ukupna investicijska ulaganja. Sporazum nikada nije potpisan a nakon nekog vremena tužitelj je vratio taj sporazum i u dijelu gdje se spominje postotak dobiti prekrižio 50 posto te naveo da će se dobit dijeliti u postotku koliko je tko uložio. Ovaj sporazum sam on sastavio a nakon dogovora sa tužiteljem. Tužitelj nije izvršio svoju obvezu po ovome sporazumu, nije uplatio iznos od 350.000 eura, po uplatnmicama uloženima u spis može se vidjeti koliko je tužitelj uplatio. Tvrtka Belaera ne spominje se u ovome sporazumu od 2009. Belaera traba tužitelju isplatiti dobit. Sve ponude koje su išle prema tužiteljevim suradnicima su u memorandumu sadržavale ime Belaera u partnerskom odnosu sa Egonom Coordesom na njegovo inzistiranje.

Stečajni upravitelj 2 tuženika u iskazu navodi kako je i navedeno na str 7 završnog računa kao stečajni upravitelj tvrtke Belaera d.o.o. tražbinu vjerovnika Egona Coordesa djelomično priznao dok je ostatak iznosa od 3.393.000,00 kuna osporio i vjerovnik je stoga upućen u parnicu koja se stoga vodi pred ovim sudom. U odnosu na poslovni odnos između tužitelja i 2-tuženika da ono što je u poslovnim knjigama 2-tuženika pronašao a vezano uz uplate koje je tužitelj vršio na žiroračun 2-tuženika ta potraživanja je i priznao to je ovaj manji iznos, ostatak iznosa koji nije priznat nije pronađen u poslovnim knjigama 2-tuženika. U trenutku otvaranja stečajnog postupka nad 2-tuženikom stečajnu masu je činilo 10 čestica koje u naravi čine nerazvrstanu cestu dakle cestu koja ide prema i oko stanova, te čestice su popisane u ovome završnome računu na str 3. istoga. Vrijednost stečajne mase je manja od onih tražbina koje su priznate u stečajnom postupku. Što se tiče izjava o priznanju duga od 24.06.2016. ta izjava niti u jednoj poslovnoj dokumentaciji nije pronađena, dakle o tome nije imao saznanja. Da je ta izjava pronađena u poslovnoj dokumentaciji 2-tuženika tada bi tužitelj bio doveden u povoljniji položaj u odnosu na ostale vjerovnike.

Svjedok Ante Tabak u iskazu navodi da tužitelja Egona Coordesa poznaje sigurno nekih 25 godina a 1. tuženika Stojana Belaića je upoznao preko gdina Egona i to jednom prilikom u Rijeci , tada ga je zvao Egon jer se tih dana nalazio u Opatiji da dođe u Rijeku i da upozna njegovog jako dobrog prijatelj Stojana iz sportskih dana. Gdin Egon je tom prilikom o gdinu Stojanu samo lijepo pričao, garantirao je da je Stojan konkretan i pošten i da bi mu možda mogao i pomoći vezano uz neku njegovu djelatnost gastronomije kojom se bavim , naime svjedok je ranije živio u Munchenu i to preko 30 godina gdje se bavio gastronomijom. Tako su se sastali u jednom kafiću u Rijeci, bilo ih je četvero, gdin. Egon, Stojan, on i njegov prijatelj Ranko. Tom prilikom je upoznao Stojana, bila je jedna prijazna atmosfera, Stojan je izrazitim poštovanjem pričao o Egonu, da ga dugo poznaje, lijepo je o njemu pričao. O dugovanju se tada nije pričalo, a znao je o nekakvim privatnim financijskim transakcijama a te transakcije se tiču toga da je Egon privatno uplaćivao novce Belaiću a ti novci su trebali biti ulagani u projekt Kastav, tako je bilo govoreno, zna da je teren bio kupljen u vrijeme ovoga susreta u Rijeci, govorilo se i ishodovanju građevinske dozvole, iz komunikacije je shvatio da je teren zajednički što bi bilo normalno a na tom su se terenu trebale izgraditi 4 ili 5 vila sa po 3 stana. Nakon nekoliko godina telefonom se čuo sa Stojanom Belaićem a to je bilo prije nekih 5 godina, došlo je naime do prestanka u komunikaciji između Stojana i Egona, Stojan se našao uvrijeđen načinom komunikacije od strane Egona, a Egon je bio nesiguran što se događa sa njegovim financijskim ulogom na privatan račun gdina. Belaića. Ti

telefonski razgovori su vođeni u nekoliko navrata,a zadnji puta prije 2 i pol godine, ono što mogu reći da je gdin. Stojan uvijek govorio da se Egon ne mora bojati za svoj novac, da garantira svojim bićem za to, jedino da Stojan može izgubiti svoj novac a Egon nikako. Problem je ovdje bio što za novac kojeg je tužitelj uplaćivao na privatan račun gdina. Stojana nije upisano nikakvo založno pravo, postoji samo 1 papir koji nije ovjeren kod javnog bilježnika a to je najveća tragedija is toga je vidljivo da Stojanova namjera nije bila korektna od početka. Zadnji puta se sa Stojanom čuo kada je ova tužba podignuta i tada je rekao da je jedina šansa da Egon dođe do svog novca ta da povuče tužbu. Na upit suda znam li možda o kojem novčanom iznosu se radi navodi da znam samo po pričanju, radi se o iznosu nešto više od 400.000 eura. Poznato mu je da je Egon uplatio i kao predujam za kupnju jednog od stanova u tom projektu Kastav i to 20.000 eura, za to ima uplatnica, Egon je mislio da su svi stanovi napravljeni a napravljena su 3 stana, tj 1 vila je dovršena i prodana. Prodana su sva 3 stana , kompletno zemljište na kojem su trebale biti sagrađene i druge vile , a ostao je samo put u vlasništvu tuženika. Svjedok nadalje navodi da tužitelj i 1-tuženik nisu bili poslovni partneri jer ime tužitelja nigdje nije bilo zavedeno, niti u jednom dokumentu , nije bilo upisano ni založno pravo tužitelja, barem to je trebalo biti napravljeno. Rekao je Egonu da je to čudno, da li on ima povjerenja u Stojana, a Egon je rekao da ima povjerenja u Stojana. Nije mu poznato da je 1-tuženik osobno nudio tužitelju dok je još Belaera dobro poslovala kompletnu firmu da je preuzme, nije m poznato niti to da je gdin Muller bio zainteresiran za kupnju projekta na Kastvu. Svjedok navodi da je iz razgovora sa 1-tuženikom shvatio da po povlačenju tužbe gdin Belaić može još nešto privesti kraju da bi mogao isplatiti tužitelja. Nadalje koliko je on shvatio tužitelja, tužitelj je uložio ovaj iznos da bi mu prinos bio veći, jer je kamata na štednju u Njemačkoj 1%.

Iz materijalne dokumentacije koju je tužitelj uložio u sudski spis a koja je dostavljena u ovjerenom prijevodu se njemačkog na hrvatski jezik proizlazi ta je tužitelj Na račun prvotuženika uplatio iznos od 20.000,00 EUR dana 11. prosinca 2008. godine, zatim iznos od 20.000,00 EUR dana 19. 12. 2008. godine, potom iznos od 80.000,00 EUR 16. siječnja 2009. godine, 6. veljače 2009. godine iznos od 60.000,00 EUR , 15. siječnja 2010. godine iznos od 7.000,00 EUR, 15. ožujka 2010. godine iznos od 5.000,00 EUR, 6. svibnja 2010. iznos od 5.000,00 EUR, 8. srpnja 2010. iznos od 5.000,00 EUR, 20. 10. 2010. iznos od 1.500,00 EUR, 12. siječnja 2011. iznos od 5.000,00 EUR, 12. svibnja 2011. iznos od 5.000,00 EUR, 9. lipnja 2011. iznos od 2.000,00 EUR, 2. kolovoza 2011. iznos od 2.500,00 EUR, 2. rujna 2011. iznos od 2.500,00 EUR, dana 11. listopada 2011. iznos od 2.000,00 EUR, 10. studenog 2011. iznos od 1.500,00 EUR, 1. prosinca 2011. iznos od 1.500,00 EUR, 13. siječnja 2012. iznos od 1500, 00 EUR, 18. lipnja 2012. iznos od 600,00 EUR, 13. srpnja 2012 iznos od 500,00 Eur, 4. listopada 2012. iznos od 500,00 EUR, 28. ožujka 2013. iznos od 10.000,00 EUR, 10. svibnja 2013. iznos od 5.000,00 EUR, 8. srpnja 2013. iznos od 3.000,00 EUR, 26. rujna 2013. iznos od 1.000,00 EUR, 23. prosinca 2013. iznos od 5.000,00 EUR, 4. veljače 2014. iznos od 4.500,00 EUR, 26. 8. 2014. iznos od 4.000,00 EUR, 19. rujna 2014. iznos 1000,00 EUR, 10. rujna 2015. iznos od 5.000,00 EUR, 11. siječnja 2016. iznos od 1.500,00 EUR, 7. siječnja 2016. iznos od 500,00 EUR, 5. srpnja 2016. iznos od 20.000,00 EUR, s te na privatni račun Paole Belavić dana 28. lipnja 2018. godine iznos od 15.000,00 EUR.

Spisu prileži i u ovjerenom prijevodu sa njemačkog na hrvatski jezik potvrda kojom prvotuženik potvrđuje dana 24. lipnja 2016. godine da se građevinski projekt Kastav duguje tužitelju iznos zajma od 365.000,00 EUR, zatim potvrda kojom prvotužitelj 24. lipnja 2016. godine potvrđuje da je tvrtka Belaera d.o.o. primila zajam od 20.000,00 EUR od tužitelja i da će se mjesečne rate od 404,05 EUR doznači vati na tužiteljev račun. Zatim potvrda od 24. lipnja 2018. godine kojom se potvrđuje primitak zajma za građevinski projekt u Kastvu u iznosu od 120.000,00 EUR za 2009. da ratu kredita koja iznosi 677,62 eur treba plaćati tvrtka bila je Belaera d.o.o., potvrda u od 24. lipnja 2016. godine kojim se potvrđuje da je tvrtka Belaera primila zajam od tužitelja u iznosu od 15.000,00 EUR. Zatim ugovor o zajmu od 8. srpnja 2016. godine kojom prvotuženik potvrđuje da tužitelju duguje iznos zajma od 30.000,00 EUR i da će vratiti u 2 rate prvu ratu 15. kolovoza 2 16. u iznosu od 10.000,00 EUR a drugu ratu i 31. prosinca 2016. godine od 20.000,00 EUR. Vremensko produljenje u potpunosti je isključeno. Zatim ugovor o zajmu od 10. ožujka 2015 prvotužitelj tuženik potvrđuje da je od tuženika primio zajam u visini od 330.1 608,51 EUR a od toga je 250.000,00 EUR upisanog kao hipotekarni dug na nekretnini pred javnim bilježnikom Veliborom Pavkovića ,a zemljišta da se nalaze u gradu Kastav Hrvatska.

Nadalje spisu prileži izjava prvotuženika list 149 spisa kojom isti potvrđuje primitak pozajmice od tužitelja u iznosu od 250.000,00 EUR a za izgradnju urbanih K.O. Kastav navedena vrijednost isplaćivana u više navrata i to počevši sa danom od 6. veljače 2009. godine.

Iz predugovora o kupoprodaji nekretnine od 11. siječnja 2016. list 168 do 170 jasno proizlazi da isti zaključen između tužitelja kao kupca te drugotuženika kao prodavatelja a predmet kupoprodaje jer stan broj 1 u prizemlju sagrađenoj na katastarskoj čestici broj 3270/1 i dijelu kat 3307/1 k.o. Kastav sukladno idejnom projektu elaborat broj 734/1/08 koji stan se sastoji od 2 hodnika, kuhinje i blagovaone, dnevnog boravka, 3 sobe, spremišta, kupaonice, WC-a, natkrivene terase sa pripadajućim spremištem oznake a 1 ukupne neto površine od 91, 92 m² a kupoprodajna cijena ugovorena u članku 3. za iznos od 119.000,00 EUR. Člankom 7. je ugovoreno da po primitku cjelokupne ugovorene kupoprodajne cijene investitor se obvezuje vratiti kupcu primljenu rezerva od 20.000,00 EUR dok je u istom članku stavak 8 ugovoreno da su ugovorne strane suglasne da ukoliko investitor odustane od realizacije pravnog posla kupoprodaje i ne pristupi sklapanju glavnog ugovora o kupoprodaji nekretnine po ispunjenju ugovorenih uvjeta za sklapanje istog predugovor se raskida po sili zakona, a investitor ima obvezu kupcu na ime odustatine isplatiti iznos od 38.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a. Iz zemljišnoknjižnog izvatka za k.č.br. 3270/1, z.k. uložak 5652 ko Kastav suvlasnički udio 33/100 etažno vlasništvo je E-1 – stan broj 1 u prizemlju razvidno da je predmetni stan temeljem ugovora o kupoprodaji od 8. ožujka 2018. i tabularne izjave uknjižen za korist Marina Morića.

Iz izvješća stečajnog upravitelja Belaera d.o.o. u stečaju Marka Žunića proizlazi da imovina društva prema stvarnom stanju predstavljaju nekretnine k.č.br. 3250/1 zk.ul. 4801, k.č.br. 3309/1 i 3309/2, z.k.ul. 4742, k.č.br. 3310/2 z.k.ul. 4927, k.č.br. 3306/2 z.k.ul. 4925, k.č.br. 3307/2 z.k.ul. 5776, k.č.br. 3270/2 zk.ul. 4952, k.č.br. 3270/3, k.č-.br. 3270/4 i 3270/5 z.k.ul. 4926 sve k.o. Kastav. U naravi se radi o česticama koje čine nerazvrstanu cestu koja ide prema i oko stanova , kako se radi o

cesti upitna je tržišna vrijednost i naplativost predmetne imovine. Nadalje u odnosu na priznate osporene tražbine 2. višeg isplatnog reda u odnosu na ovdje tužitelja stečajni upravitelje je zahtjev za isplatom pozajmica od 400.000,00 EUR osporio jer su sve pozajmice isplaćene na privatni račun Stojana Belaića ili njegove kćeri, a u odnosu na zahtjev za isplatom 58.000,00 EUR isti je djelomično osnovan u visini od 20.000,00 EUR kao povrat rezervacije prema predugovoru od 14.1.2016 čl. 7 toč 6 istog te je društvo u obvezi vratiti primljeni iznos rezervacije. Iznos od 38.000,00 EUR nije u skladu s odredbama predugovora i istu stečajni upravitelj osporava.

Prvotno se valja osvrnuti na navode 1. tuženika da tužitelja treba pozvati na plaćanje aktorske kaucije valja navesti da ne postoji nikakva zakonska obveza temeljem koje bi tužitelj kao strani državljanin bio dužan položiti aktorsku kauciju s obzirom da je odredba iz članka 169. Zakona o parničnom postupku odavno brisana.

Nadalje u odnosu na prigovor zastare koji je iznio 1. tuženik valja navesti kako isti nije osnovan, naime spisu prileži izjava prvotuženik koju je potpisao 24. lipnja 2016. izjavu o priznanju duga na iznos od 365.000,00 EUR, rok vraćanja 31.12.2016 a uplate od 20.000,00 EUR te 15.000 EUR su su uslijedile nakon tog datuma. Kako je tužba podnesena 25. ožujka 2019. ista je podnesena unutar trogodišnjeg zastarnog roka .

Nadalje ovdje valja raspraviti i pasivnu legitimaciju 2 tuženika sada stečajne mase iza Belaera d.o.o. i to prvotno u odnosu na navode da tužbu treba odbaciti jer da ista nakon otvaranja stečajnog postupka nije podnesena odnosno preinačeni tužbeni zahjetv da nije dostavljen sudu u roku od 8 dana od pravomoćnosti rješenja Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj St 149/2019 od 15 listopada 2019 koje je postalo pravomoćno 1.11.2019. U stečajnom postupku iza Belaera d.o.o tužitelj je upućen da u roku od 8 dana od pravomoćnosti rješenja o upućivanju u parnicu podnese prijedlog za nastavak ovog postupka . Tužitelj je predložio nastavak ovog postupka podneskom od 25. listopada 2019 . te je istoga dana sud i donio rješenje o nastavku postupka budući je ranije stečajni upravitelj 2 tuženika podneskom od 2 listopada 2019 preuzeo postupak u ovoj pravnoj stvari. Dakle tužitelj je postupio i prije isteka roka koji je istekao 9. studenog 2019. To što je tužitelj podneskom od 26.11.2019. preinačio tužbeni zahtjev u odnosu na 2 tuženika s obzirom na otvoren stečaj nad njim ne znači da je tek tada predložio nastavak postupka. U rješenju Trgovačkog suda u Rijeci od 15. listopada jasno stoji da je tužitelj dužan u roku od 8 dana od pravomoćnosti tog rješenja predložiti nastavak postupka koji se vodi pred Trgovačkim sudom u Rijeci a ne i preinačiti tužbeni zahtjev. Uostalom dok sud ne donese odluku o nastavku postupka ne mogu se poduzimat druge radnje -čl 214 i 215 ZPP-a u postupku pa nije bilo osnove za odbacivanjem tužbe u odnosu na 2 tuženika.

Nadalje u odnosu na prigovor 2 tuženika glede pobojnosti izjava o priznanju duga od dana 24.06.2016. - kojima je pravni prednik 2.tuženika priznao dug prema tužitelju, odnosno preuzeo obvezu plaćanja duga prema tužitelju koje je uložio sukladno odredbi čl. 212. St. 11 Ovršnog zakona za koji prigovor odnosno isticanje prema odredbama Stečajnog zakona ne postoji prekluzivni rok . Ovaj sud uvažava stav I navode 2. tuženika glede probojnosti navedenih izjava u smislu odredbi iz članka 198. i 203. Stečajnog zakona, sud kao prejudicijelno pitanje utvrđuje da su bez pravnog učinka prema stečajnoj masi stečajnog dužnika BELAERA d.o.o. u

31

stečaju - Izjava o priznanju duga od dana 24.06.2016.. kao i sve druge pravne radnje kojima bi prednik 2.tuženika priznao/preuzeo/jamčio za dug 1.tuženika, a koji dug je predmet ovog postupka. 2. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tužitelja prema 2.tuženiku s osnova Izjava o priznanju duga od dana 24.06.2016., kao i s osnova svih drugih pravnih radnji kojima bi prednik 2.tuženika priznao/preuzeo/jamčio za dug 1.tuženika. Opće pretpostavke pobijanja u ovom konkretnom slučaju su ispunjene. Naime stečajni postupak nad tuženikom je otvoren rješenjem naslovnog suda St-149/19 od 16.05.2019. Pobijane radnje poduzete su 24.06.2016., dakle prije otvaranja stečajnog postupka. Pobijanim pravnim radnjama tužitelj je pogodovan budući mu se omogućava namirenje na koje inače ne bi imao pravo. Osim toga, pobijanim radnjama su oštećeni ostali vjerovnici jer upravo zbog pobijanih radnji ostali bi stečajni vjerovnici mogli biti namireni u manjem iznosu od onoga u kojem bi bili namireni da pobijane radnje nisu poduzete. Stečajni upravitelj 2.tuženika je u svom izvješću naveo da su prijavljene tražbine veće od vrijednost stečajne mase. Dakle, evidentno je da tuženik nema stečajnu masu koja je dostatna za podmirenje tražbina svih vjerovnika te stoga ovakvo privilegiranje/pogodovanje vjerovnika koje je učinjeno predmetnim pobojnim radnjama nije dozvoljeno što je u svom iskazu potvrdio I stečajni upravitelj 2 tuženika . Nadalje ispunjene su i posebne pretpostavke a to su da su pobijane pravne radnje su radnje bez naknade iz članka 203. SZ-a. , nadalje poduzete u roku od 4 godine prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka te se ne radi o radnji koja ima značenje uobičajenog dara neznatne vrijednosti. Izjava o priznanju duga kojom se ujedno i preuzima obveza plaćanja tuđeg duga je pravna radnja bez naknade. Pravna radnja bez naknade je svaka ona radnja kojom stečajni dužnik nešto daje (u ovom konkretnom slučaju omogućava tužitelju namirenje, na koje inače ne bi imao pravo), a zauzvrat ne dobiva ništa pobijanim pravnim radnjama 2. tuženik nije dobio ništa. Nije postojala nikakva zakonska, a niti ugovorna obveza 2.tuženika da potpiše predmetne izjave. Jasno je dakle da su predmetne pravne radnje poduzete isključivo iz razloga kako bi se pogodovalo tužitelju na način da mu se omogući naplata tražbine koju isti potencijalno ima prema trećoj osobi, u ovom slučaju prema 1. tuženiku. Omogućavanje tužitelju da namiri tražbinu od 458.000,00 EUR zasigurno nema i ne može imati značenje prigodnog dara neznatne vrijednosti. Stoga 2 tuženik nije pasivno legitimiran u ovom postupku jer su izjave o priznanju duga pobojne, a niti jedna priznanica koja prileži spis nije uplaćena na račun 2 tuženik već 1 tužitelja pa je tužbeni zahtjev u odnosu na 2 tuženika koji se odnosi na povrat zajma u visini od 400.000,00 EUR odnosno protuvrijednost u kunama valjalo odbiti te odlučiti kao u točki 2 izreke presude .

Iz provedenog dokaznog postupka ovaj sud ne nalazi da je između tužitelja I 1 tuženika bio zaključen ugovor o ortakluku kako to 1 tuženik želi prikazati. Naime sporazum iz 2009. na koji se 1 tuženik poziva u svom iskazu u spis je uložen nakon zaključenja prethodnog postupka odnosno na ročištu na kojem je proveden dokaz njegovim saslušanjem stoga istog sud kao dokaz neće uzeti u obzir jer 1. tuženik nije dokazao da bez svoje krivnje nije mogao uložiti ranije u spis do zaključenja prethodnog postupka.

Ugovor o ortakluku reguliran je člankom 637. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 78/15, 29/18) koji glasi: Ugovorom o ortakluku uzajamno se obvezuju dvije ili više osoba uložiti svoj rad i/ili imovinu radi postizanja zajedničkog

cilja. Taj cilj mora biti dopušten, ne protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima i moralu društva. Kako iz zakonske definicije proizlazi, sklapanjem ugovora o ortakluku ne nastaje pravna osoba jer ortakluk nema pravnu osobnost. To znači da se razlikuje od udruženja više osoba koje osnivaju neko trgovačko društvo, primjerice d.d. ili d.o.o. Ugovor o ortakluku nije formalni ugovor i može se sklopiti i usmeno i u pisanom obliku. Sukladno članku 638. Zakona o obveznim odnosima, imovinu ortakluka čine ulozi ortaka (glavnica) te imovina stečena poslovanjem ortaštva. U imovinu ortaštva ulaze i naknade za uništene, oštećene ili oduzete stvari koje pripadaju imovini ortaštva. S obzirom da imovinu čine ulozi ortaka u stvarima, pravima, novcu, radu i drugim dobrima u jednakim dijelovima ako nije drugačije određeno, riječ je o zajedničkoj imovini, što je bitno drugačije od suvlasništva. Kod suvlasništva udjeli su određeni, a kod ortakluka su samo odredivi, stoga ortak ne može raspolagati svojim udjelom i pojedinim stvarima i pravima iz te zajedničke imovine. Poslove ortaštva po Zakonu vode svi ortaci zajedno, ali mogu ugovorom o ortakluku ovlastiti jednog od njih ili više njih na vođenje poslova, pa će se tako ovlašteni ortaci smatrati opunomoćenicima ostalih. Pravo na vođenje poslova može mu se oduzeti, jednoglasnom odlukom svih ostalih ortaka zbog grube povrede dužnosti, nesposobnosti za vođenje poslova ili drugih važnih razloga. Ortaci ne mogu povjeriti vođenje poslova ortakluka trećim osobama, niti koga primiti u ortakluk, ni poduzeti pravni posao kojim bi se ugrozili zajednički ciljevi ortakluka. Sukladno članku 652. Zakona, ugovor o ortakluku sklopljen na neodređeno vrijeme ortak može otkazati u svako doba, osim u nevrijeme ili na štetu ostalih ortaka. S druge strane, ugovor o ortakluku sklopljen na određeno vrijeme može se otkazati prije isteka toga vremena samo iz važnih razloga, a osobito zbog povrede bitne obveze iz ugovora o ortaštvu koju, namjerno ili iz krajnje nepažnje, učini drugi ortak, zbog nemogućnosti ispunjenja takve obveze ili smrti, odnosno istupa ortaka od kojega je poglavito zavisilo obavljanje poslova ortaštva. Osim toga, ortak se može isključiti iz ortakluka ako za to postoje važni razlozi, a osobito zbog povrede bitne obveze iz ugovora o ortaštvu, pada pod stečaj, potpunog ili djelomičnog oduzimanja poslovne sposobnosti ili gubitka povjerenja zbog učinjenog kažnjiva djela.

Sagledavajući odredbe Zakona o obveznim odnosima kojima je regulirane ugovor o ortakluku te materijalne dokaze priležeće spisu i iskaze stranaka i svjedoka ovaj sud ne nalazi da je između tužitelja i 1. tuženik bio zaključen takav obvezno pravi odnos, naime nema dokaza što je to točno uložio 1. tuženik u ortački odnos jer 1. tuženik nije uložio nikakvu materijalnu dokumentaciju u spis osim sporazuma koji ovaj sud neće uzimati kao dokaz iz već naprijed obrazloženih razloga , tužitelj u iskazu opovrgava uopće postojanje bilo kakvog ortačkog odnosa između njega I 1 tuženika, nadalje tužitelj osporava postojanje bilo kakvog ugovornog odnosima sa 2. tuženikom, a niti bi iz e mail korespondencije između tužitelja i 1. tuženika takvo što proizlazilo. Iz navedene e mail korespondencije jasno se razaznaje da tužitelj kroz mailove koje je upućivao 1 tuženika se interesira kako napreduje projekt Kastav i kada će mu 1 tuženik vratiti pozajmljeni novac od 400.000,00 EUR . U navedenim mailovima uopće se ne govori o ortačkom odnosu između tužitelja i 1 tuženika već samo o povratu novca kojeg 1 tuženik duguje tužitelju .

Ovaj pravni odnos između tužitelja i 1 tuženika stoga treba sagledati kroz odredbe ZOO kojima je reguliran ugovor o zajmu.

Ugovorom o zajmu je takav ugovor kojim se zajmodavac obavezuje da zajmoprimcu preda u svojinu određeni iznos novca ili određenu količinu drugih zamjenjivih stvari, a zajmoprimac se obavezuje da mu vrati poslije izvjesnog vremena isti iznos novca, odnosno istu količinu stvari iste vrste i kvaliteta, a može se ugovoriti da se pored glavnice duguje i kamata -čl-499 i čl.-500 ZOO-a

1 tuženik je prema izjavi od 24. lipnja 2016. priznao postojanje duga od 365.000,00 EUR. Tužitelj je do navedenog datuma tužitelju ukupno uplatio iznos od 180.000,00 u razdoblju od 2008 do 2009, zatim u razdoblju od 2010-2011 ukupno 45.500,00 EUR te u razdoblju od 2012 do 24. lipnja 2016 iznos od 42.100 EUR dakle 267.600,00 Eur. Te nakon tog datuma još 20.000,00 Eur dakle ukupno 288.600,00 EUR, a kako to proizlazi i iz podataka pribavljenih od PBZ banke u kojoj je 1. tuženik imao otvoren račun i na koji račun je tužitelj vršio uplate.

1 tuženik u svom iskazu niti ne spori da su svi novčani iznos koje je tužitelj uplaćivao na njegov privatni račun utrošeni na izgradnju projekt villa Kastav i da postoji dugovanje u utuženom iznosu, ali da to treba naknaditi 2. tuženik jer da se ne radi zapravo o vraćanju zajma već o dobiti. No sud je već naprijed obrazložio zašto smatra da između tužitelja i 1 tuženika nije nikada zaključen ortakluk, već se zapravo radi o zajmu jer i iz naloga koju su prevedeni na hrvatski jezik jasno je razvidna svrha uplate naknada zemljište Kastav zajam ili troškovi zemljišta Kastav zajam ili pak zajam isplata gradnja zemljišta. 1. tuženik je izjavom od 24. lipnja 2016.- list 335-336 priznao postojanje duga s osnova zajma prema tužitelju u visini od 365.000,00 EUR , u navedenoj izjavi jasno stoji da se radi o zajmu kojeg je tužitelj dao 1. tuženiku za građevinski projekt Kastav, povrat do 31.12.2016., kako je tužitelj do tog datuma 1. tuženiku na njegov privatni račun uplatio ukupno 267.600,00 EUR jasno ja da je u izjavi o priznanju duga s osnova zajma uključena i kamata što 1. tuženik zapravo niti ne spori. Nakon toga datuma na račun 1. tuženika uplaćen je iznos od 20.000,00 EUR dana 5.7.2016 , te je dana 28. lipnja 2018 . na račun Paole Belaić kćeri 1. tuženika uplaćeno 15.000,00 EUR na ime zajma, dakle ukupno potraživanje tužitelja iznosi 400.000,00 EUR. Stoga kako 1 tuženik nesporno tužitelju nije vratio na ime zajma iznos od 365.000,00 kn-prema izjavi o priznanju duga od 24. lipnja 2016. koja ničim nije dovedena u pitanje , ne radi se o izjavi danoj pod prisilom , niti u zabludi jer takvo što iz rezultata provedenog dokaznog postupka ne proizlazi te iznos od 20.000,00 EUR uplaćen 5.7.2016 na račun prvotuženika to tužitelj s pravom potražuje utuženi iznos od 385.000,00 EUR, dok je prema mišljenju suda neosnovano potraživanje u visini od 15.000,00 EUR koje se odnosi na uplatu izvršenu na račun kćeri 1 tuženika jer nije utvrđeno da bi se radilo o ugovornom odnosu između tužitelja i 1 tuženika pa je odlučeno kao u točkama 1 i 2 izreke ove odluke.

Na dosuđeni iznos od 385.000,00 EUR u protuvrijednosti u kunama prema srednjem tečaju na dan isplate tužitelju pripadaju i zakonske zatezne kamate od 1. siječnja 2017. jer je tuženik zajam trebao vratiti do 31.12.2016. kako to proizlazi iz izjave o priznanju duga , pa je s 1 siječnja 2017 1. tuženik zapao u zakašnjenje –čl 29. st. 1 i 2 ZOO-a te čl. 22 st. 4 ZOO-a.

U odnosu na tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje od 2. tuženika iznos od

38.000 EUR temeljem čl. 7 toč. 8 Predugovora o kupoprodaji nekretnine kao odustatninu jer da predmetni stan je 2 tuženik prodao drugoj osobi Marinu Moriću za 8. ožujka 2018. pa da ga stoga pripada navedeni iznos valja navesti kako je čl. 7 toč. 6 predugovora jasno navedeno da su ugovorne strane suglasne da ukoliko u roku od 1 godine od potpisa predugovora investitor sukladno projektnoj dokumentaciji ne dovrši započetu gradnju ne napravi uris objekta , ne izvrši etažiranje nekretnine u kojoj se nalazi sran, ne provede etažni elaborat i ne opreda kupcu uredan vlasnički list s određenim omjerom temeljem kojeg će steći pravo vlasništva posebnog idealnog dijela nekretnine te zajedničkih dijelova i uređaja zgrade , zemljišta ispod zgrade i zemljišta koje služi redovitoj uporabi , a sve sukladno čl. 68, 69 i 370 ZV-a da se ugovor raskida po sili zakona ne proizvodi prave učinke a kupcu se vraća rezervacija za nekretninu u iznosu od 20.000,00 EUR . Čl. 7 toč. 8 predugovora je ugovoreno da ukoliko investitor odustane od realizacije pravnog posla kupoprodaje nekretnine i ne pristupi sklapanju glavnog ugovora o kupoprodaji po ispunjenju ugovorenih uvjeta za sklapanje istog, ovaj predugovor se raskida po sili zakona a investitor ima obvezu isplatiti kupcu na ime odustatnine iznos od 38.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB na da isplate . Prema stavu ovoga suda iznos od 38.000,00 EUR tužitelj neosnovano potražuje naime nesporno je da su se ostvarili uvjeti iz čl. 7 toč. 6 predugovora o kupoprodaji nekretnine od 11. siječnja 2016. jer je iz izvatka iz zemljišnih knjiga razvidno da je upis posebnog dijela nekretnine uslijedio u kolovozu 2017 . dakle protekao je ugovoreni rok iz čl. 7 toč. 6 te je ugovor po sili zakona predugovor raskinut te su se ostvarili uvjeti za povrat rezervacije u visini od 20.000 EUR koji iznos je tužitelju od strane stečajnog upravitelja i priznat u stečajnom postupku iza Belaera d.o.o. , ostvarenjem uvjeta uz te točke tužitelj nema pravo potraživati i odustatninu iz točke 8 istog članka jer nisu bili ispunjeni uvjeti za sklapanje ugovora o kupoprodaji u rokovima iz toč 6 koji rokovi nisu produžavani. Stoga je valjalo odbiti tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na 2 tuženika i u tom dijelu pa je odlučeno kao u točki 2 izreke ove odluke.

U odnosu na predloženu privremenu mjeru , a s obzirom da je ista predložena samo u odnosu na 2. tuženika u odnosu na kojeg je tužbeni zahtjev odbijen istu je bi valjalo odbiti jer nisu ispunjeni uvjeti iz čl. 344 Ovršnog Zakona, no kako je nad 2. tuženikom otvoren stečajni postupka prema odredbi čl. 169. st. 3 Stečajnog zakona postupka osiguranja valja obustaviti slijedom čega je odlučeno kao u izreci rješenja.

Odluka o troškovima tužitelje u odnosu na 1 tuženika temelji se na odredbi čl. 154 sr. 4 i 155 ZPP-a (tužitelj nije uspio samo s neznatnim dijelom tužbenog zahtjeva od 3,75%) pa je tužitelju zastupanom po punomoćniku a uzimajući VPS koji se odnosi na 1 tuženika 400.000 EUR odnosno protuvrijednost od 2.964.000,00 kn valjalo priznati trošak za sastav tužbe u visini od 29.640,00 kn (Tbr 7 toč.1) za sastav podneska od 26.11.2019. u visini od 29.640,00 kn (Tbr 8 toč.1), za sastav podneska od 6. lipnja 2019., 9.4.2020., 12.10.2020., 22.10.2020., 12.2.2021., 16.03.2021., 24.6.2021., 21.7.2021. i 17.9.2021. svaki u visini od po 500,00 kn (Tbr 8 toč.3), za pristup na ročište dana 10.5.2019. u visini od po 500,00 kn (9 toč.5), za pristup na ročišta 21.9.2020., 20.11.2020., 26.2.2021., 18.5.2021 i 18.10.2021. svako u visini od po 29.640,00 kn (Tbr 9. toč1) sve uz priznanje 25% PDV-a odmjereno sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika , pored toga valjalo je priznati troška simultanog prevođenja na ročištu na kojem je tužitelj saslušan kao stranka u postupku u visini od 1.500,00 kn prema računu broj 15/1/1na listu 594 spisa , troška ovjerenog prijevoda materijalne dokumentacije u visini od 8.625,00 kn

prema računu koji prileži spisu na listu 148 spisa te trošak sudske pristojbe na tužbu u visini od 5.000,00 kn i na presudu u visini od 5.000,00 kn što sveukupno iznosi 285.100,00 kn. Tužitelju nije priznat trošak sastava podnesak do 23.9.2019. jer isti ne prileži spisu kao ni trošak sastava podneska od 7.12.2020. jer istim samo dostavlja dokaz o uplati predujma za simultano prevođenje te se stoga ne radi o trošku u smislu odredbe čl. 155 ZPP.a Stoga je odlučeno kao u točki 3 izreke presude.

Troškovi 2 tuženika temelje se na odredbi članka 154 i 155. ZPP-a pa je 2 tuženiku valjalo priznati troška a uzimajući VPS koji se odnosi na 2. tuženika od 3.310.765,34 kn za sastav odgovora na tužbu u visini od 33.320,00 kn (Tbr 8 toč.1) za sastav podneska od 16.12.2019 i 11.1.2021. u visini od , po 33.320,00 kn (Tbr 8 toč.1) pristup na ročišta 21.9.2020., 20.11.2020., 26.2.2021., 18.5.2021 i 18.10.2021. svako u visini od po 33.320,00 kn (Tbr 9. toč1), za sastav podneska od 2.10.2019., 15.7.2021., 2.9.2021. i 7.9.2021. svaki u visini od po 500,00 kn (Tbr 8 toč.3), sve uz uz priznanje 25% PDV-a odmjereno sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika što sveukupno iznosi 335.700,00 kn pa je odlučeno kao u točki 4. izreke ove presude

U Rijeci 7. prosinca 2021.

SUDAC

Katarina Bajčić Ivančević

Dokument je elektronički potpisan:
KATARINA BAJČIĆ
IVANČEVIĆ
Vrijeme potpisivanja:
07-12-2021
14:05:11

DN:
C=HR
O=OPĆINSKI SUD U RIJECI
2.5.4.97=#130D485235343536363338343633 31
L=RIJEKA
S=BAJČIĆ IVANČEVIĆ
G=KATARINA
CN=KATARINA BAJČIĆ IVANČEVIĆ

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda objavljena ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud u RH.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun 1.tuženika
- pun 2 tuženika

36

Broj zapisa: **eb302-f8118**

Kontrolni broj: **0b6e3-8e73d-9fdea**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=KATARINA BAJČIĆ IVANČEVIĆ, L=RIJEKA, O=OPĆINSKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.